

VINCENT BUGLIOSI

HELTER

Skutečný příběh
Mansonovy
vraždicí sekty

SKELTER

CURT GENTRY

Copyright © 1974 Vincent Bugliosi & Curt Gentry

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lucie Mikolajková, 2024

Cover © Dark Crayon, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-4920-1 (pdf)

VINCENT BUGLIOSI

HELTER

Skutečný příběh
Mansonovy
vraždicí sekty

SKELTER

CURT GENTRY

přeložila Lucie Mikolajková

VENDETA

OBSAH

Přehled zainteresovaných osob	7
1. část VRAŽDY	15
2. část VRAHOVÉ	103
Fotoobrazová příloha – 1. část	152
3. část DRUHÁ FÁZE VYŠETŘOVÁNÍ	179
4. část PÁTRÁNÍ PO MOTIVU: Bible, Beatles a helter skelter	297
Fotoobrazová příloha – 2. část	354
5. část „COPAK NEVÍTE, KOHO CHCETE UKŘÍŽOVAT?“	379
6. část SOUD	435
7. část VRAŽDA VE VZDUCHU	539
8. část VAŠE MĚSTA BUDOU HOŘET	575
Fotoobrazová příloha – 3. část	630
<i>Epilog</i> SDÍLENÉ ŠÍLENSTVÍ	631
Doslov Vincenta Bugliosioho	669
Doslov k českému vydání	702
Ediční poznámka a poděkování	705

Věnováno Gail a Blanche

PŘEHLED ZAJÍMOVANÝCH OSOB

LOSANGELESKÁ KRIMINÁLNÍ POLICIE

Kriminalisté vyšetřující vraždy v domě Polanských:

Helder, Robert J., poručík, vedoucí oddělení vyšetřování. Vedl vyšetřování vražd v domě Polanských.

Buckles, Jess, seržant.

Calkins, Robert, seržant.

McGann, Michael J., seržant.

Policisté, znalci a technici zapojení do vyšetřování vražd v domě Polanských:

Boen, Jerrome, oddělení daktyloskopických stop, Ústav forezních věd.
Burbridge, Robert, policista.

Burdick, A. H., poručík, odborník na fyziodetekční vyšetření, Ústav forezních věd.

Clements, Wendell, soudní znalec v oboru daktyloskopie.

Deemer, Earl, poručík.

DeRosa, Jerry Joe, policista.

Dorman, D. E., policista.

Galindo, Danny, seržant. Pomáhal také při vyšetřování vraždy manželů LaBiancových.

Girt, D. L., oddělení daktyloskopických stop, Ústav forezních věd.

Granado, Joe, forezní chemik, Ústav forezních věd. Pomáhal také při vyšetřování vraždy manželů LaBiancových.

Henderson, Ed, seržant.

Kamadoi, Gene, seržant.

Lee, William, seržant, znalec v oboru balistiky, Ústav forezních věd.

Madlock, Robert C., poručík.

Varney, Dudley, seržant.

Whisenhunt, William T., policista.

Wolfer, DeWayne, technik, Ústav forezních věd.

Kriminalisté vyšetřující vraždu manželů LaBiancových:

LePage, Paul, poručík. Vedl vyšetřování vraždy manželů LaBiancových.

Broda, Gary, seržant.

Gutierrez, Manuel „Chick“, seržant.

Nielsen, Michael, seržant.

Patchett, Frank, seržant.

Sartuchi, Philip, seržant.

Policisté, znalci a technici zapojení do vyšetřování vraždy manželů LaBiancových:

Claborn, J., seržant, oddělení daktyloskopických stop, Ústav forezních věd.

Cline, Edward L., seržant.

Dolan, Harold, seržant, oddělení daktyloskopických stop, Ústav forezních věd.

Rodriguez, W. C., policista.

Toney, J. C., policista.

ÚŘAD ŠERIFA OKRESU LOS ANGELES

Policisté vyšetřující vraždu Garyho Hinmana:

Guenther, Charles, seržant.

Whiteley, Paul, seržant.

OKRESNÍ STÁTNÍ ZASTUPITELSTVÍ LOS ANGELES

Bugliosi, Vincent T., okresní státní zástupce. Státní zástupce v procesu s obžalovanými z vražd v domě Polanských a LaBiancových.

Kay, Steven, a Musich, Donald, okresní státní zástupci. Přiděleni Bugliosimu jako asistenti poté, co byl z případu odvolán Stovitz.

Stovitz, Aaron, vedoucí procesního úseku. Jeden ze státních zástupců v procesu s Mansonem a třemi obžalovanými dívkami, krátce po zahájení hlavního líčení byl odvolán.

OKRESNÍ STÁTNÍ ZASTUPITELSTVÍ INYO

Fowles, Frank, předseda okresního státního zastupitelství Inyo.

Gardiner, Jack, vyšetřovatel.

Gibbens, Buck, okresní státní zástupce.

PRÁVNÍ ZÁSTUPCI OBŽALOVANÝCH

Ball, Joseph. Na základě setkání s Charlesem Mansonem jej shledal způsobilým, aby se před soudem hájil sám.

- Barnett, Donald. První právní zástupce Leslie Van Houtenové; později jej nahradil Marvin Part.
- Boyd, Bill. Právní zástupce Charlese Watsona v Texasu.
- Bubrick, Sam. Společně s Maxwellem Keithem zastupoval Charlese „Texe“ Watsona.
- Caballero, Richard. Právní zástupce Susan Atkinsové od listopadu 1969 do března 1970.
- Fitzgerald, Paul. První právní zástupce Charlese Mansona, později rezignoval na funkci, kterou zastával v rámci Úřadu veřejného obhájce, aby zastupoval Patricii Krenwinkelovou.
- Fleischman, Gary. Právní zástupce Lindy Kasabianové.
- Hollopeter, Charles. Velmi krátce zastupoval Charlese Mansona.
- Hughes, Ronald. Původně Mansonův „hippie advokát“, později zastupoval Leslie Van Houtenovou, a to až do doby, kdy byl Rodinou zavražděn.
- Kanarek, Irving. Nahradil Ronalda Hughese ve funkci právního zástupce Charlese Mansona.
- Keith, Maxwell. Po zmizení Ronalda Hughese jej soud ustanovil právním zástupcem Leslie Van Houtenové; také spolu se Samem Bubrickem zastupoval Charlese „Texe“ Watsona.
- Part, Marvin. Krátkou dobu působil jako právní zástupce Leslie Van Houtenové, nahradil jej Ira Reiner.
- Reiner, Ira. Nahradil Marvinu Parta ve funkci právního zástupce Leslie Van Houtenové a následně byl sám nahrazen Ronaldem Hughesem.
- Salter, Leon. Právní zástupce Roberta „Bobbyho“ Beausoleila.
- Shinn, Daye. Nahradil Richarda Caballera ve funkci právního zástupce Susan Atkinsové.

ČLENOVÉ A SPOLUPRACOVNÍCI MANSONOVY RODINY

- Manson, Charles Milles, známý také jako Ježíš Kristus, Bůh, Duch, Ďábel, Charles Willis Manson. Vůdce Rodiny a vícenásobný vrah.
- Alonzová, Maria, známá také jako Crystal. Propuštěna po vraždě Lauren Willettové, později byla zadržena v souvislosti s podezřením z přípravy únosu zahraničního diplomata.
- Amorek. Pseudonym používaný členem Rodiny Robertem „Bobbym“ Beausoleilem.
- Atkinsová, Susan Denise, známá také jako Sadie Mae Glutzová, Sexy Sadie, Sharon Kingová, Donna Kay Powellová. Zapletena do vraždy Garyho Hinmana, vražd v domě Polanských a vraždy manželů LaBiancových.

Bailey, Edward Arthur. Spojován s Rodinou. Údajně byl svědkem toho, jak Manson zavraždil jistého muže v Death Valley.

Bailey, Lawrence Edward, známý také jako Larry Jones. Přítomen na Spahnově ranči, když vrahové odjízděli směr Cielo Drive, zapleten do přestřelky v Hawthornu.

Baileyová, Ella Jo, známá také jako Yellerstone. Opustila Rodinu poté, co se dozvěděla o Hinmanově vraždě.

Baldwinová, Linda. Pseudonym, který používala členka Rodiny Madaline Joan Cottageová.

Bartellová, Susan Phyllis, známá také jako Country Sue. Přítomna, když se Zero údajně „sám zastřelil při hraní ruské rulety“.

Beausoleil, Robert Kenneth „Bobby“, známý také jako Amorek, Jasper, Andílek, Robert Lee Hardy, Jason Lee Daniels. Zapleten do Hinmanovy vraždy.

Brown, Kenneth Richard, známý také jako Scott Bell Davis. Spojován s Rodinou, přátelil se se Zerem.

Brunnerová, Mary Theresa, známá také jako Marioche, Och, Matka Mary, Mary Mansonová, Linda Dee Moserová, Christine Marie Euchtsová. První členka Mansonovy Rodiny, měla s Mansonem syna. Zapletena do Hinmanovy vraždy a přestřelky v Hawthornu.

Capistrano. Pseudonym používaný členkou Rodiny Catherine Gilliesovou.

Clem. Pseudonym používaný členem Rodiny Stevem Groganem.

Como, Kenneth, známý také jako Jesse James. Uprchlý vězeň, spojován s Mansonovou Rodinou, zapleten do přestřelky v Hawthornu.

Cooperová, Priscilla. Přiznala se k účastenství na vraždě Lauren Willettové.

Cooperová, Sherry Ann, známá také jako Sherri ze Simi Valley. Uprchla z Barkerova ranče společně s Barbarou Hoytovou.

Cottageová, Madaline Joan, známá také jako Malá Patty, Linda Baldwinová. Byla přítomna u Zerovy smrti.

Country Sue. Pseudonym používaný členkou Rodiny Susan Bartellovou.

Craig, James. Uprchl ze státní věznice, spojován s Mansonovou Rodinou, přiznal se k účastenství na vraždách Jamese a Lauren Willettových.

Cravens, Larry. Člen Rodiny.

Crystal. Pseudonym používaný členkou Rodiny Marií Alonzovou.

Davis, Bruce McGregor, známý také jako Bruce McMillan. Zapleten do vraždy Garyho Hinmana a Donalda „Shortyho“ Shey, byl přítomen u Zerovy smrti, podezřelý ze spáchání dalších tří vražd.

- DeCarlo, Daniel Thomas, známý také jako Dlouhán Dan, Daniel Romeo, Richard Allen Smith. Člen motorkářského gangu Straight Satans, spojován s Rodinou. Později se stal neochotným, avšak důležitým svědkem obžaloby.
- Dlouhán Dan. Přezdívkou, kterou dívky z Mansonovy Rodiny daly Danielu DeCarlovi.
- Flynn, John Leo „Juan“. Pomocník na Spahnově ranči, spojován s Rodinou. Vypovídal o velmi usvědčujícím doznání, které před ním učinil Manson.
- Frommeová, Lynette Alice, známá také jako Squeaky, Elizabeth Elaine Williamsonová. Jedna z prvních členek Mansonovy Rodiny, po Mansonově zadržení se stala faktickou vůdkyní Rodiny.
- Gilliesová, Catherine Irene, známá také jako Capistrano, Cappy, Catherine Myersová, Patricia Anne Burkeová, Patti Sue Jardinová. Členka Rodiny, vnučka majitelky Myersova ranče. Chtěla se zúčastnit vraždy manželů LaBiancových, ale nebyla potřeba. Byla přítomna při Zerově smrti.
- Glutzová, Sadie Mae. Pseudonym používaný členkou Rodiny Susan Atkinsovou.
- Goodová, Sandra Collins, známá také jako Sandy. Provdaná za Joela Pughu. Členka Rodiny.
- Goucher, William. Spojován s Mansonovou Rodinou, zapleten do vraždy Jamese Willetta.
- Grogan, Steven Dennis, známý také jako Clem Tufts. Zapleten do vraždy Garyho Hinmana a Donalda „Shortyho“ Shey. Doprovázel vrahy onu noc, kdy byli zavražděni manželé LaBiancovi, zapleten do pokusu o vraždu svědkyně obžaloby Barbary Hoytové.
- Gypsy. Pseudonym používaný členkou Rodiny Catherine Shareovou.
- Haight, John Philip, známý také jako Zero, Christopher Jesus. Podle oficiální verze „se sám zastřelil při hraní ruské rulety“, pravděpodobně byl zavražděn.
- Hinman, Gary. Přátelil se s Mansonovou Rodinou, zavražděn jejími členy.
- Hoytová, Barbara, známá také jako Barbara Rosenburgová. Utekla od Rodiny před razíí na Barkerově ranči. Stala se svědkyní obžaloby, členové Rodiny se jí pokusili zavraždit hamburgerem se smrtelnou dávkou LSD.
- Jones, Larry. Pseudonym používaný členem Rodiny Lawrenceem Baileyem.

Kasabianová, Linda, rozená Drouinová. Doprovázela vrahy onu noc, kdy došlo k vraždám u Polanských, jakož i následující noc, kdy byli zavražděni LaBiancovi. Klíčová svědkyně obžaloby.

Katie. Pseudonym používaný členkou Rodiny Patricií Krenwinkelovou. Knoll, George, známý také jako George 86. Vůdce motorkářského gangu Straight Satans. Daroval Mansonovi klubovou šavli, která byla později použita při vraždě Garyho Hinmana a kterou měli pachatelé u sebe i při vraždě manželů LaBiancových.

Krenwinkelová, Patricia Dianne, známá také jako Katie, Marnie Reevesová, Velká Patty, Mary Ann Scottová. Zapletena do vražd v domě Polanských a do vraždy manželů LaBiancových.

Lakeová, Dianne Elizabeth, známá také jako Snake, Dianne Bluesteinová. Přidala se k Mansonovi ve svých třinácti letech. Stala se svědkyní obžaloby.

Lane, Robert, známý také jako Soupspoon. Zadržen při razii na Barkerově ranči.

Lovett, Charles Allen. Člen Rodiny zapletený do přestřelky v Hawthornu. Lutesingerová, Kitty. Přítelkyně Roberta „Bobbyho“ Beausoleila, uprchla od Rodiny, ale později se vrátila.

Malá Patty. Pseudonym používaný členkou Rodiny Madaline Joan Cottageovou.

Marioche. Pseudonym používaný členkou Rodiny Mary Brunnerovou. McCannová, Brenda. Pseudonym používaný členkou Rodiny Nancy Laurou Pitmanovou.

Minetteová, Manon. Pseudonym používaný členkou Rodiny Catherine Shareovou.

Monfort, Michael. Uprchl ze státní věznice, spojován s Mansonovou Rodinou, zapleten do vražd Jamese a Lauren Willettových.

Montgomery, Charles. Pseudonym používaný členem Rodiny Charlesem „Texem“ Watsonem.

Moorehouse, Dean. Otec členky Rodiny Ruth Ann Moorehouseové, někdejší Mansonův stoupenec.

Moorehouseová, Ruth Ann, známá také jako Ouisch, Rachel Susan Morseová. Zapletena do pokusu o vraždu svědkyně obžaloby Barbary Hoytové.

Ouisch. Pseudonym používaný členkou Rodiny Ruth Ann Moorehouseovou.

Pitmanová, Nancy Laura, známá také jako Brenda McCannová, Brindle, Cydette Perellová. Přiznala se k účastenství na vraždě Lauren Willettové.

- Poston, Brooks. Bývalý člen Rodiny, poskytl obžalobě důležité důkazy o Mansonově bizarním motivu k vraždám.
- Pugh, Joel. Manžel členky Rodiny Sandry Goodové. Ačkoliv je oficiálně uváděno, že spáchal sebevraždu, patří mezi možné oběti vražd spáchaných Mansonovou Rodinou.
- Rice, Dennis. Zapleten do pokusu o vraždu svědkyně obžaloby Barbary Hoytové a do přestřelky v Hawthornu.
- Ross, Mark. Spojován s Rodinou. V jeho domě zemřel Zero, on sám tam v tu dobu však nebyl.
- Sadie. Pseudonym používaný členkou Rodiny Susan Atkinsovou.
- Sankstonová, Leslie. Pseudonym používaný členkou Rodiny Leslie Van Houtenovou.
- Schramová, Stephanie. Utekla z Barkerova ranče společně s Kitty Lutesingerovou. Jako svědkyně obžaloby vypověděla, že během večerů, kdy došlo k vraždám v domě Polanských a k vraždě manželů LaBiancových, s ní Manson nebyl na ranči.
- Scottová, Suzanne, známá také jako Stephanie Roweová. Členka Rodiny.
- Shareová, Catherine, známá také jako Gypsy, Manon Minetteová. Podílela se na „úklidu“ po vraždě Donalda „Shortyho“ Shey, zapletena do přestřelky v Hawthornu.
- Sherri ze Simi Valley. Pseudonym používaný členkou Rodiny Sherry Ann Cooperovou.
- Sinclairová, Collie, známá také jako Beth Tracyová. Členka Rodiny zadržena při razii na Barkerově ranči.
- Smithová, Claudia Leigh, známá také jako Sherry Andrewsová. Členka Rodiny zadržena při razii na Barkerově ranči.
- Snake. Pseudonym používaný členkou Rodiny Dianne Lakeovou.
- Springer, Alan LeRoy. Člen motorkářského gangu Straight Satans. Manson se mu přiznal k vraždám v domě Polanských, ale jeho svědecká výpověď nemohla být použita jako důkaz.
- Squeaky. Pseudonym používaný členkou Rodiny Lynette Frommeovou.
- T. J. Hrozný. Pseudonym používaný někdejším členem Rodiny Thomasem Wallemanem.
- Todd, Hugh Rocky, známý také jako Randy Morglea. Člen Rodiny zadrženy při razii na Barkerově ranči.
- True, Harold. Bydlel na adrese Waverly Drive 3267, v domě sousedícím s domem manželů LaBiancových. Manson a další členové Rodiny ho zde čtyřikrát nebo pětkrát navštívili.
- Tufts, Clem. Pseudonym používaný členem Rodiny Stevem Groganem.

- Van Houtenová, Leslie Sue, známá také jako LuLu, Leslie Marie Sankstonová, Louella Alexandriová, Leslie Owensová. Zapletena do vraždy manželů LaBiancových.
- Vance, William Joseph „Bill“. Pseudonym bývalého trestance Davida Lee Hamica. Spojován s Mansonovou Rodinou.
- Velká Patty. Pseudonym používaný členkou Rodiny Patricií Krenwinkeovou.
- Walleman, Thomas, známý také jako T. J. Hrozný. Někdejší člen Rodiny. Byl přítomen, když Manson postřelil Bernarda Crowea.
- Walts, Mark. Pobýval na Spahnově ranči. Jeho bratr obvinil Mansona z Markovy vraždy.
- Watkins, Paul Alan. Mansonova pravá ruka a hlavní dohazovač mladých dívek. Poskytl Bugliosimu chybějící informace ohledně Mansonova bizarního motivu k vraždám.
- Watson, Charles Denton, známý také jako Tex, Charles Montgomery, Charlie z Texasu. Zapleten do vražd v domě Polanských a vraždy manželů LaBiancových.
- Wildebushová, Joan, známá také jako Juanita. Spolu s pár dalšími Mansonovými stoupenci hlídala Barkerův ranč v době nepřítomnosti ostatních. Opustila Rodinu a utekla s Bobem Berrym, společníkem Paula Crocketta.
- Willett, James. Zavražděn někdy před 8. listopadem 1972. Z jeho vraždy byli obviněni tři stoupenci Mansonovy Rodiny.
- Willettová, Lauren. Spojována s Rodinou, zavražděna 10. nebo 11. listopadu 1972, několik dnů poté, co bylo nalezeno tělo jejího manžela. S její smrtí je spojováno několik členů Mansonovy Rodiny.
- Zero. Pseudonym používaný členem Rodiny Johnem Philipem Haughtem.

1. ČÁST

VRAŽDY

„Jaké to je
být jedním
z vyvolených?“

BEATLES,
„Baby You're a Rich Man“,
album *Magical Mystery Tour*

SOBOTA 9. SRPNA 1969

Podle výpovědi jednoho z vrahů bylo tu noc takové ticho, že z domů dole v kaňonu by bylo slyšet snad i chrastění ledu v koktejlových šejkrech.

Kaňony nad Hollywoodem a Beverly Hills se zvuk nese zvláště. Něco slyšíte jasně i na vzdálenost kilometru a půl, ačkoliv z pár set metrů by to člověk třeba vůbec nezaslechl.

Tu noc bylo horko, i když ne takové vedro jako tu předešlou, kdy teplota neklesla pod třiatřicet stupňů Celsia. Jen o pár hodin dříve, zhruba v deset večer, začala opadat třídenní vlna veder, takže se obyvatelům Los Angeles ulevilo nejen fyzicky, ale i psychicky – někteří si totiž stále pamatovali, jak před pouhými čtyřmi lety vypukly právě za takového horkého večera ve čtvrti Watts násilné nepokoje. Z příbřežních vod Tichého oceánu stoupala mlha, takže v samotném Los Angeles bylo pořád ještě dusné vedro a město se pařilo ve vlastních emisích, ale tady, vysoko nad většinou města a obvykle i vysoko nad hladinou smogu, bylo přinejmenším o pět stupňů chladněji. I tak bylo ale pořád dost teplo, takže řada obyvatel spala s otevřenými okny v naději, že jimi dovnitř zavane alespoň nějaký zbloudilý větřík.

Vcelku vzato je tedy překvapivé, že se nenašlo víc lidí, kteří by něco zaslechli.

Na druhou stranu bylo už pozdě, právě minula půlnoc, a dům na Cielo Drive 10050 stál osamocen.

To ovšem zároveň znamenalo, že byl i nechráněn.

Cielo Drive je úzká ulice, která se vine do prudkého kopce z Benedict Canyon Drive. Ústí z ní řada slepých uliček a jedna z nich končí přímo u vysoké brány vedoucí do areálu číslo popisné 10050. Ačkoliv leží přímo naproti uličce Bella Drive, člověk by ji snadno minul. Skrz bránu není vidět rodinné sídlo ani domek pro hosty kousek za ním, ale na konci dlážděného parkoviště vykukuje roh garáže a opodál pak dřevěný ohradní plot, který byl ověšený vánočními světýlky, ačkoliv byl teprve srpen.

Světýlka, která byla vidět skoro až ze Sunset Stripu, tu rozvěsila herečka Candice Bergenová, když v domě na Cielo Drive 10050 žila s předchozím nájemníkem – televizním a hudebním producentem Terryem Melcherem. Melcher, který byl mimochodem synem herečky Doris Dayové, se posléze přestěhoval do matčina domu na pláži v Malibu, ale noví obyvatelé světýlka venku nechali. Svítila každou noc, takže to v Benedict Canyonu celoročně vypadalo trochu jako o Vánocích. Dnešní noc nebyla výjimkou.

Od vchodových dveří rodinného sídla to bylo k bráně víc než třicet metrů. Od brány k nejbližším sousedům v čísle 10070 to potom bylo skoro sto metrů.

V domě na Cielo Drive 10070 Seymour Kott s manželkou kolem půlnoci vyprovodili poslední hosty a šli si lehnout. Byli už v posteli, když paní Kottová zaslechla cosi jako výstřely – tři nebo čtyři, krátce po sobě. Zdálo se jí, že se ozvaly směrem od brány domu číslo 10050. Paní Kottová se nepodívala, kolik je hodin, ale později odhadovala, že mohlo být něco mezi půl jednou a jednou v noci. Nic dalšího už neslyšela, a tak usnula.

Asi jeden a půl kilometru vzdušnou čarou směrem dolů na jih od Cielo Drive 10050 byl Tim Ireland, jeden z pěti vychovatelů, kteří dohlíželi na zhruba pětatřicet dívek z Dívčí školy Westlake, jež zde přes noc tábořily pod širým nebem. Ireland se nabídl, že bude tábor hlídat celou noc, ostatní učitelé si šli lehnout. Zhruba v 0.40 zaslechl odněkud jakoby z velké dálky, směrem ze severu nebo severovýchodu, mužský hlas. „*Proboha, ne, prosím, ne! Panebože, ne, nechte mě, ne, ne ne...*“ křičel onen muž.

Trvalo to tak deset až patnáct vteřin. Potom hlas umlkl a náhlé ticho bylo téměř stejně mrazivé jako křik předtím. Ireland se bleskově rozhlédl po táboře, ale všechny děti spaly. Probudil tedy svého nadřízeného Riche Sparkse, který nocoval v budově školy, sdělil mu, co zaslechl, a Sparks mu dovolil opustit tábor a projet autem okolí, aby zjistil, zda někdo nepotřebuje pomoc. Ireland to vzal kolem dokola – od budovy školy na North Faring Road, na jih po Benedict Canyon Drive až k Sunset Boulevardu, potom na západ k Beverly Glen a zase na sever zpátky ke škole. Nevšiml si ničeho neobvyklého, byť cestou zaslechl štěkat několik psů.

V těch časných sobotních hodinách se do tmy ozývaly i jiné zvuky.

Emmetta Steelea probudil v domě na Beverly Grove Drive 9951 štěkot jeho dvou loveckých psů. Běžných zvuků si obvykle nevšímají, ale kdykoliv se ozve střelba, můžou se pominout. Steele se vyšel ven rozhlédnout, ale všechno se mu zdálo v pořádku, a tak se vrátil do postele. Odhadoval, že to bylo někdy mezi druhou a třetí hodinou ranní.

Robert Bullington, zaměstnanec soukromé bezpečnostní firmy Bel Air Patrol, jejíž služby využívala řada majitelů domů v této bohaté čtvrti,

právě parkoval před domem na Summit Ridge Drive 2175 se staženým okénkem, když zaslechl tři rány připomínající výstřely následující jen několik vteřin po sobě. Bullington to zavolal do centrály: Eric Karlson, který měl službu na recepci, zaznamenal hovor ve 4.11 ráno. Karlson následně zatelefonoval na služebnu losangeleské policie, obvodní oddělení Los Angeles – Západ, a zprávu jim předal. Policista, který hovor přijímal, poznamenal: „Snad nedošlo k vraždě, zrovna před chvílí odtamtud někdo volal, že slyšel ženský křik.“

Mezi 4.30 a 4.45 ráno šlapal chlapec roznášející deník *Los Angeles Times* Steve Shannon na kole do kopce po Cielo Drive, cestou však nezaslechl nic neobvyklého. Když ale strkal noviny do poštovní schránky u čísla 10050, zpozoroval, že přes bránu visí cosi jako telefonní kabel. Když se podíval skrz bránu, všiml si, že o kus dál na stěně garáže ještě žlutě svítí lampa proti hmyzu.

Visícího kabelu a rozsvíceného světla si všiml také Seymour Kott, když si zhruba v 7.30 šel pro noviny.

Kolem osmé hodiny ranní vystoupila Winifred Chapmanová z autobusu na křižovatce ulic Santa Monica a Canyon Drive. Paní Chapmanová, asi pětapadesátiletá Afroameričanka s karamelovou pletí, pracovala v čísle 10050 jako hospodyně. Byla rozrušená, protože kvůli mizernému fungování losangeleské autobusové dopravy šla pozdě do práce. Vypadalo to však, že bude mít přece jen štěstí: zrovna když se rozhlížela po taxíku, zahlédla kolem projíždět bývalého kolegu a ten ji ochotně zavezl téměř až k bráně.

I ona si okamžitě znepokojeně všimla uvolněného kabelu.

Nalevo před bránou byl ne úplně skrytě, ale ani příliš nápadně umístěn kovový sloupek, na jehož vršku bylo namontováno tlačítko sloužící k ovládání brány. Po zmáčknutí se brána otevřela. Podobný mechanismus byl i zevnitř, přičemž obě tlačítka byla umístěna tak, aby na ně řidič dosáhl, aniž by musel vystoupit z auta.

Vzhledem k uvolněnému kabelu paní Chapmanovou napadlo, že možná nepůjde elektřina, ale když zmáčkla tlačítko, brána se otevřela. Paní Chapmanová vylovila ze schránky ranní vydání *Los Angeles Times* a spěšně vešla do areálu. Na příjezdové cestě zahlédla neznámé auto, bílého ramblera, který stál zaparkovaný v podivném úhlu. Přesto kolem něj a několika dalších aut stojících blíže ke garáži prošla téměř bez povšimnutí. Nebylo nijak zvlášť neobvyklé, že tu hosté zůstali do rána. Někdo nechal přes noc svítit venkovní světlo, a tak Winifred došla k vypínači na rohu garáže a zhasla.

Od dlážděného parkoviště se půlkruhem vinul chodníček z kamenných dlažebních desek až ke vchodovým dveřím rodinného sídla. Paní Chapmanová ale místo po chodníčku zamířila ke služebnímu vchodu na verandě za domem. Za trámem nade dveřmi byl schovaný klíč. Sundala ho, odemkla si, vešla dovnitř a zamířila přímo do kuchyně, kde zvedla telefonní sluchátko. Telefon byl hluchý.

Řekla si, že by nejspíš měla někomu dát vědět, že nefunguje telefon, a tak se vydala přes jídelnu do obývacího pokoje. Najednou se prudce zastavila: v cestě jí stály dva velké modré lodní kufry, které tu rozhodně nebyly, když včera odpoledne odcházela. Hlavně ji však zarazilo, co spatřila.

Kufry a podlaha kolem byly potřísněné něčím, co připomínalo krev, stejně jako dva ručníky, které se válely ve dveřích. Obývací pokoj neviděla celý – výhled na místo před krbem jí zakrývala podlouhlá pohovka –, ale všude, kam dohlédla, byly rudé cákance. Vchodové dveře byly pootevřené. Za nimi, na dlažbě verandy, spatřila paní Chapmanová několik kaluží krve. A o kus dál na trávníku něčí tělo.

S křikem se otočila a proběhla domem stejnou cestou, kudy přišla, rozběhla se po příjezdové cestě a odbočila ke sloupku s tlačítkem pro otevření brány. Cestou minula bílý rambler z opačné strany a poprvé spatřila, že v autě je další tělo.

Proběhla bránou a uháněla z kopce směrem k nejbližšímu domu, číslu 10070, kde zvonila na zvonek a bušila na dveře. Kottovi ale neotevřeli, a tak se rozběhla k sousednímu domu číslo 10090, kde začala bušit do dveří s křikem: „*Vražda, mrtví, těla, krev!*“

Venku před domem zahřívával patnáctiletý Jim Asin motor rodinného vozu. Jim byl členem 800. oddílu policejních skautů, a jelikož byla sobota, čekal, až ho otec Ray Asin odveze na policejní služebnu obvodního oddělení Los Angeles – Západ, kde měl mít službu na recepci. Než doběhl na verandu, jeho rodiče už otevřeli. Zatímco se snažili uklidnit hysterickou paní Chapmanovou, zavolal Jim na tísňovou linku. U skautů se naučil přesnosti, a tak si zaznamenal, že bylo právě 8.33.

Při čekání na policii otec se synem došli až k bráně. Bílý rambler stál asi deset metrů od ní, příliš daleko, než aby se uvnitř něj dalo něco rozeznat, všimli si však ne jednoho, ale hned několika poškozených kabelů. Zdálo se, že je někdo přeštípl.

Po návratu domů zavolal Jim na policii ještě jednou a o několik minut později znovu.

Není přesně jasné, co se na základě oněch hovorů stalo. V úředním záznamu stojí pouze: „V 9.14 dostaly západolosangeleské policejní jednotky

č. 8L5 a 8L62 následující hlášení: „kód 2, podezření na vraždu, Cielo Drive 10050“.

V obou případech se jednalo o vůz uniformované hlídky obsazený jediným policistou. Jako první dorazil na místo strážník Jerry Joe DeRosa ve voze č. 8L5, s blikajícím majákem a houkající sirénou.¹ DeRosa zahájil výslech paní Chapmanové, ale neměl to s ní jednoduché. Pořád ještě byla hysterická a o tom, co viděla, podávala jen velmi kusé informace – „krev, všude těla“ –, a navíc měl strážník potíží si správně poznamenat jména dotyčných a ujasnit si vztahy mezi nimi. Polanski, Altobelli, Frykowski...

Pak se do věci vložil Ray Asin, který obyvatele domu na Cielo Drive 10050 znal. Nemovitost patří jistému Rudimu Altobellimu, vysvětlil. Ten je aktuálně v Evropě, ale najal si správce, mladíka jménem William Garretson, aby tu na vše dohlédl. Garretson bydlí v domku pro hosty, který stojí v zadní části pozemku. Rodinné sídlo pronajal Altobelli filmovému režisérovi Romanu Polanskému a jeho ženě. Manželé ale v březnu odjeli do Evropy a na dobu jejich nepřítomnosti se do domu nastěhovali dva z jejich přátel, Abigail Folgerová a Wojtek Frykowski. Manželka Romana Polanského se ani ne před měsícem vrátila a Frykowski s Folgerovou zůstávají v domě s ní, dokud se nevrátí i její muž. Manželka Romana Polanského je filmová herečka. Jmenuje se Sharon Tateová.

Paní Chapmanová nedokázala strážníku DeRosovi říct, jestli je některý z těch dvou mrtvých, které viděla, někdo z těch, o kom právě byla řeč. Sama k tomuto výčtu přidala ještě další jméno – Jaye Sebringa, proslulého pánského kadeřníka a dobrého známého paní Polanské. Zmínila se o něm, protože si vybavila, že mezi auty zaparkovanými u garáže zahlédla stát i jeho černé porsche.

DeRosa si došel do služebního vozu pro pušku a nechal si od paní Chapmanové ukázat, jak se otevírá brána. Opatrně došel po příjezdové cestě k rambleru a nakoukl staženým okénkem dovnitř. Na místě řidiče opravdu bylo mrtvé tělo, sesunuté směrem k sedadlu spolujezdce. Běloch, narezlé vlasy, kostkovaná košile, modré džínny, košile i kalhoty prosáklé krví. Zdál se mladičký, zřejmě mu nebylo ani dvacet.

Zhruba v té době zastavil před bránou hlídkový vůz č. 8L62 se strážníkem Williamem T. Whisenhuntem. DeRosa k němu došel a sdělil mu, že na místě nejspíš došlo k vraždě. Ukázal mu, jak otevřít bránu, a oba

1 Zmatek panuje i v časech příjezdu jednotlivých vozů uniformované hlídky. Strážník DeRosa později vypověděl, že dorazil zhruba v 9.05, tedy dříve než údajně dostal hlášení vysílačkou. Strážník Whisenhunt, který dorazil po něm, uvedl jako čas příjezdu rozmezí od 9.15 do 9.25, zatímco strážník Burbridge, který dorazil až po obou výše jmenovaných, vypověděl, že byl na místě v 8.40.

policisté se vydali po příjezdové cestě. DeRosa stále s puškou v ruce, Whisenhunt ozbrojen brokovnicí. Když Whisenhunt míjel rambler, nahlédl dovnitř a všiml si, že okénko u řidiče je stažené, světla jsou zhasnutá a motor je vypnutý. Společně pak strážníci prohlédli ostatní auta. Zjistili, že jsou prázdná, následně prohledali garáž a místnost nad ní. Nikde nikdo.

Poté se k nim přidal další policista, Robert Burbridge. Všichni tři došli až na okraj parkovací plochy, kde spatřili na trávníku ne jedno, ale hned dvě nehybná těla. Zdáčky připomínala figuríny, které někdo namočil do rudé barvy a jen tak pohodil do trávy.

Na pečlivě zastřiženém trávníku obklopeném upraveným živým plotem, květinami a stromy působila bizarně a nepatřičně. Napravo se rozkládal dům – podlouhlý a nesourodý, na pohled spíš pohodlný než okázalý. Venkovní světlo u vchodových dveří jasně svítilo. O kus dál, za domem na jižní straně pak vykukoval bazén, jehož voda se v ranním světle modrozeleně třpytila. Kousek stranou byla studna. Nalevo se táhl dřevěný ohradní plot, omotaný vánočními světýlky, která dosud svítila. Za plotem se rozprostíral panoramatický výhled od centra Los Angeles až po pláž. Tam šel život dál. Tady se zastavil.

První tělo leželo pět až šest metrů od vchodových dveří do domu. Čím šli policisté blíž, tím hrozivěji vypadalo. Běloch, nejspíš něco přes třicet, vysoký zhruba sto osmdesát centimetrů. Na sobě měl nízké boty, barevné kalhoty do zvonu, fialovou košili a neformální vestu. Ležel na boku, s hlavou na pravé paži, levou rukou křečovitě svíral trs trávy. Hlavu a obličej měl strašlivě potlučené, trup a končetiny poseté doslova desítkami bodných ran. Zdálo se neuvěřitelné, že by někdo dokázal s jiným člověkem naložit tak krutě a barbarsky.

Druhé tělo se nacházelo asi sedm a půl metru od prvního. Běloška, dlouhé tmavé vlasy, nejspíš něco ke třiceti. Ležela v poloze na zádech, ruce od těla. Byla bosa a na sobě měla dlouhou noční košili, která byla předtím, než ji někdo opakovaně pobodal, nejspíš bílá.

Mrtvolný klid začínal policisty tísnit. Všude bylo ticho, až příliš velké ticho. Ten poklid jako by představoval hrozbu. Za kterýmkoliv z oken na průčelí domu se mohl skrývat vrah, sledovat je a čekat na příležitost.

DeRosa zůstal na trávníku a Whisenhunt s Burbridgem se vydali zpátky k severní straně budovy, aby zjistili, jestli do domu nevede ještě jiný vchod. Kdyby vešli vchodovými dveřmi, stali by se snadným terčem. Všimli si, že z jednoho okna na průčelí někdo sundal síť proti hmyzu, která teď byla opřena o boční zeď. Whisenhunt také zpozoroval, že ve spodní části je síť vodorovně proříznutá. Strážníci tušili, že právě tudy nejspíš vrah

nebo vrahové vnikli dovnitř, a rozhlíželi se, kudy ještě by se do domu dalo dostat. Na boční straně domu objevili otevřené okno. Nahlédli do něj a spatřili prázdný pokoj bez nábytku, podle všeho čerstvě vymalovaný. Vlezli oknem dovnitř.

DeRosa počkal, dokud kolegy nezahledne v domě, a potom došel ke vchodovým dveřím. Na chodníčku oddělujícím živý plot byla skvrna od krve, v pravém rohu verandy několik dalších, přímo přede dveřmi, nalevo od nich a na zárubni řada dalších. Nevšiml si žádných otisků bot, respektive si je později nevybavil, ačkoliv jich tam bylo požežnaně. Dveře byly pootevřené směrem dovnitř. Teprve když DeRosa došel na verandu, všiml si, že na spodní stranu dveří někdo něco načmáral.

Podle všeho krví byla na dveřích tři tiskací písmena: PIG – „prase“.

Když DeRosa vstoupil do předsíně, Whisenhunt s Burbridgem už měli zkontrolovanou kuchyni a jídelnu. DeRosa se vydal do obývacího pokoje nalevo, ale cestu měl částečně zatarasenou dvěma modrými lodními kufrů. Původně byly zřejmě postavené na výšku, ale někdo je nejspíš převrhl, protože teď se opíraly jeden o druhý. DeRosa si dále všiml, že vedle kufrů leží na zemi dioptrické brýle s obroučkami z rohoviny. Burbridge, který vešel do místnosti za ním, upozoroval ještě něco dalšího: nalevo ode dveří ležely na koberci dva malé úlomky dřeva. Vypadaly, že by mohly pocházet ze střenky rukojeti krátké palné zbraně.

Policisté čekali, že najdou dvě těla, ale objevili tři. Teď už nehledali další mrtvé, jen vysvětlení. Nějakého podezřelého. Nebo stopy.

Pokoj byl světlý a vzdušný. Stál tu psací stůl, židle, klavír. Pak si ale všimli něčeho podivného. Uprostřed místnosti stála podlouhlá pohovka, otočená čelem ke krbu. Přes opěradlo byla přehozená obrovská vlajka Spojených států.

Teprve když policisté došli skoro až k pohovce, všimli si, co leží za ní.

Mladá žena, světlovlasá, v pokročilém stupni těhotenství. Ležela na levém boku přímo před pohovkou, schoulená do klubíčka, s nohama přitáženými k tělu. Na sobě měla květovanou podprsenku a kalhotky se stejným vzorem, který se však skoro nedal rozeznat, jelikož měla snad celé tělo od krve. Kolem krku měla dvakrát obtočený bílý nylonový provaz, jehož jeden konec byl přehozený přes podkrovní trám a druhý vedl po podlaze k dalšímu nehybnému tělu – muži, který ležel něco přes metr od ní.

Muž měl kolem krku rovněž dvakrát omotaný provaz, jehož volný konec byl protažený pod tělem a pak se táhl ještě o kus dál. Obličej měl příkrytý zakrváceným ručníkem, takže mu nebylo vidět do tváře. Nebyl nijak vysoký, zřejmě neměřil ani sto sedmdesát centimetrů, ležel na

pravém boku a ruce měl u hlavy, jako by se pořád ještě bránil ranám. Oblečení – modrou košili, bílé kalhoty se svislým černým proužkem, módně široký pásek a černé boty – měl prosáklé krví.

Policisté ani nepomysleli na to, že by snad měli některému z nich zkontrolovat puls. Stejně jako u těla v autě a u dvojice na trávníku to bylo i v tomto případě zcela zjevně zbytečné.

DeRosa, Whisenhunt a Burbridge byli jen řadoví strážníci, nikoliv kriminalisté z oddělení vražd, i tak se ale každý z nich už za svou policejní kariéru setkal se smrtí. Nic podobného ovšem ještě nezažili. Na Cielo Drive 10050 se odehrála hotová jatka.

Otřesení policisté začali systematicky prohledávat zbytek domu. Nad obývacím pokojem bylo podkroví. DeRosa vylezl po dřevěném žebříku a nervózně nahlédl dovnitř, nikoho však neviděl. Z obývacího pokoje vedla chodba do jižní části domu. V chodbě byla na dvou místech krev. Nalevo, hned za jednou z kaluží krve, vedly otevřené dveře do ložnice. Postel byla rozestlaná a na zemi leželo pohozené oblečení, jako by se tu někdo – možná ta žena v noční košili, co leží na trávníku – večer ještě před příchodem vraha nebo vrahů svlékl a zalezl si do postele. Na čelní pelesti postele trůnil plyšový králíček, s nohama spuštěnými dolů a ušima nastroženými, jako by se tázavě rozhlížel kolem. V ložnici nebyla žádná krev ani známky zápasu.

Naproti přes chodbu byla hlavní ložnice. Dveře do pokoje byly rovněž otevřené, stejně jako francouzské okno se zataženými žaluziemi na druhém konci místnosti, za nímž byl vidět bazén.

Postel v hlavní ložnici byla větší a úhlednější, bílý přehoz byl odhrnutý a odhaloval příkrývku s veselým květinovým motivem a bílé prostěradlo se zlatým geometrickým vzorem. Uprostřed postele namísto u čelní pelesti ležely dva polštáře a pomyslně ji půlily na část, kde někdo spal, a druhou polovinu, která byla netknutá. Naproti lůžku stála u stěny televize a vedle ní po obou stranách dvě krásné skříně. Na jedné z nich byla položená bílá dětská postýlka.

Policisté opatrně pozotvírali všechny dveře, které vedly z ložnice: do šatny, do vestavěné skříně, do koupelny, na toaletu. Nikde nezaznamenali žádné známky zápasu. Telefon na nočním stolku u postele byl zavěšený. Nic nebylo převrácené ani rozházené.

Na vnitřní straně levého křídla francouzského okna zakrytého žaluziemi však byla skvrna od krve, která naznačovala, že tudy někdo vyběhl ven ve snaze uprchnout, možná právě ona žena na trávníku.

Policisté vyšli do zahrady a na okamžik je oslepilo slunce, které se odráželo od hladiny bazénu. Ray Asin se zmínil, že za rodinným sídlem

je ještě domek pro hosty. Ten teď strážníci zahlédli, respektive jeho roh: stál za křovím asi dvacet metrů jihovýchodním směrem.

Tiše se k domku přiblížili a vtom vůbec poprvé od chvíle, kdy na pozemek vstoupili, něco zaslechli: zaštěkal pes a pak se ozval mužský hlas: „Pšššt, ticho bud!“

Whisenhunt se vydal doprava kolem zadní části domu. DeRosa zahrnul doleva a pokračoval podél čelní stěny, Burbridge jej jistil zezadu. DeRosa došel k prosklené verandě a uvnitř v domku zahlédl asi osmnáctiletého mladíka, který seděl na pohovce čelem ke vchodovým dveřím. Měl na sobě kalhoty, od pasu nahoru byl svlečený. Zdálo se, že není ozbrojený, ale jak DeRosa později vypověděl, klidně mohl mít nějakou zbraň na dosah.

„*Ani hnout!*“ vykřikl DeRosa a vykopl dveře.

Chlapec polekaně vzhlédl a spatřil, jak na něj míří nejdříve jedna, ale vzápětí hned tři střelné zbraně. Christopher, Altobelliho výmarský ohař, se vrhl na Whisenhunta a zakouzl se mu do hlavně brokovnice. Whisenhunt mu přibouchl hlavu do dveří a držel ho tak, dokud mladík psa neodvolal.

Ohledně následujícího vývoje událostí existuje několik vzájemně si odporujících verzí.

Mladík, který se představil jako správce William Garretson, později vypověděl, že ho policisté srazili k zemi, nasadili mu pouta, potom ho hrubě přiměli vstát, vyveklí ho ven na trávník a tam ho znovu srazili na zem.

DeRosa byl později v souvislosti s Garretsonem vyslýchán:

OT. „Upadl v průběhu zásahu na zem nebo zakopl?“

ODP. „Možná, nevzpomínám si.“

OT. „Vyzval jste ho, aby si venku lehl na zem?“

ODP. „Ano, vyzval jsem ho k tomu, aby si lehnul, ano.“

OT. „Pomohl jste mu na zem?“

ODP. „Ne, lehl si sám.“

„Co se děje? Co se děje?“ ptal se Garretson pořád dokola. „Hned uvidíte!“ sdělil mu jeden z policistů. DeRosa a Burbridge mladíka zvedli a odvedli ho po cestičce k rodinnému sídlu.

Whisenhunt zůstal v domku, aby zjistil, jestli v něm nejsou ukryté zbraně či zakrvácené oblečení. Nenašel ani jedno, ale upoutalo jej mnoho drobných detailů. Jeden se v tu chvíli zdál tak bezvýznamný, že si na něj vzpomněl až později při výslechu. U pohovky stál stereo přehrávač. Když policisté vstoupili dovnitř, byl vypnutý. Při pohledu na ovládací panel si Whisenhunt všiml, že je hlasitost nastavena mezi hodnotami 4 a 5.

Garretsona mezitím dovedli k oběma tělům na trávníku. Výmluvným svědectvím o stavu prvního z těl, mladé ženy, bylo, že ji Garretson mylně identifikoval jako černošskou hospodyni paní Chapmanovou. Muže pak označil za „mladého Polanského“. Pokud byl Polanski v Evropě, jak policistům sdělili Chapmanová s Asinem, nedávalo to smysl. Strážníci ovšem nemohli vědět, že Garretson považoval Wojtka Frykowského za mladšího bratra Romana Polanského. Mladého muže v rambleru pak nepoznal vůbec.²

Posléze – nikdo neví kdy přesně – policisté Garretsona poučili o jeho právech a sdělili mu, že je zadržen pro podezření z vraždy. Když se ho ptali, co dělal předešlé noci, odpověděl, že byl sice celou noc vzhůru, psal dopisy a poslouchal hudbu, ale nic neviděl ani neslyšel. Z jeho velmi nepravděpodobného alibi, „neurčitých a nerealistických“ odpovědí a zmatků při identifikaci těl policisté usoudili, že jim podezřelý lže.

Pět vražd, z nichž čtyři se odehrály ani ne třicet metrů od něj, a on nic neslyšel?

Když DeRosa vedl Garretsona po příjezdové cestě, všiml si, že tlačítko na ovládacím panelu umístěném na sloupku brány uvnitř areálu je špinavé od krve.

Logicky se dalo vyvodit, že někdo, nejspíš vrah, tlačítko zmáčkl, aby se dostal ven, a velmi pravděpodobně na něm přitom zanechal otisk prstu.

Strážník DeRosa, který byl pověřen zajištěním a střežením místa činu do příjezdu kriminalistů, teď tlačítko zmáčkl sám, čímž se mu sice povedlo otevřít bránu, ale zároveň také překrýt a znehodnotit jakékoliv případné daktyloskopické stopy, které tam předtím mohly být.

Později byl kvůli tomu DeRosa vyslýchán:

OT. „Dotkl jste se prstem zakrváceného tlačítka, jímž se ovládá brána, z nějakého konkrétního důvodu?“

ODP. „Abych mohl projít.“

OT. „A udělal jste to záměrně?“

ODP. „Potřeboval jsem se dostat ven.“

Bylo 9.40. DeRosa se ohlásil na dispečink a podal hlášení o nálezů pěti mrtvých a zadržení podezřelého. Zatímco Burbridge čekal v domě na příjezd vyšetřovatelů, DeRosa s Whisenhuntem odvezli Garretsona na policejní služebnu obvodního oddělení Los Angeles – Západ k výslechu.

2 Není jasné, proč Garretson nedokázal identifikovat mladíka v autě, když ho přitom znal. Nejpravděpodobnější vysvětlení je, že byl v šoku. K jeho zmatení nejspíš také přispělo, že se přibližně v tu chvíli ohlédl k bráně, kde spatřil mluvit s jedním z policistů Winifred Chapmanovou, kterou do té doby považoval za mrtvou.

Další policista tam zavezl také paní Chapmanovou, ale ta byla tak hysterická, že ji museli odvézt do Losangeleské fakultní nemocnice a podat jí sedativa.

Na základě DeRosova hlášení byli na místo činu vysláni čtyři kriminalisté z oddělení Los Angeles – Západ. Byli jimi poručík R. C. Madlock, poručík J. J. Gregoire, seržant F. Gravante a seržant T. L. Rogers. Všichni dorazili na místo během následující hodiny. V době, kdy přijížděl poslední z nich, stáli už před bránou první novináři.

Reportéři na policejní frekvenci zachytili hlášení o pěti mrtvých. V Los Angeles bylo horko a sucho, takže neustále panovaly obavy z požárů, zejména v kopcích, kde mohlo kdykoliv vypuknout ohnivě peklo, jež by během chvíle dokázalo zpusťřit domy i lidské životy. Někdo zjevně předpokládal, že oněch pět osob zahynulo při požáru. V jednom z policejních hovorů zřejmě muselo zaznít jméno Jaye Sebringa, protože jistý reportér zavolal k němu domů a zeptal se komorníka Amose Russella, jestli o těch „úmrtích při požáru“ něco neví. Russell zavolal generálnímu řediteli společnosti Sebring International Johnu Maddenovi, aby jej o telefonátu informoval. Maddena to znepokojilo: od předešlého podvečera s kadeřníkem nebyl v kontaktu a nemluvila s ním ani Sebringova asistentka. Madden tedy zavolal matce Sharon Tateové do San Franciska. Sharonin otec, plukovník vojenské zpravodajské služby, sloužil na nedaleké základě Fort Baker a Sharonina matka za ním byla na návštěvě. Ne, Sharon se jí neozvala. Neozval se jí ani Jay, který za nimi měl někdy během dne do San Franciska dorazit.

Než si Sharon vzala Romana Polanského, žila nějakou dobu právě s Jayem Sebringem. Ačkoliv ho Sharon kvůli polskému režisérovi opustila, zůstali všichni tři dál přáteli a Jay se nepřestal přátelit ani se Sharoninými rodiči. Kdykoliv měl cestu do San Franciska, dal většinou plukovníku Tateovi vědět.

Když paní Tateová dotelefonovala s Maddenem, vytočila Sharonino číslo. Telefon vyzváněl a vyzváněl, ale na druhém konci se nikdo neozval.

V domě bylo ticho. Lidé, kteří se tam snažili dovolat, slyšeli vyzváněcí tón, telefony na místě ale byly nadále hluché. Tou dobou už v domě byl technik Joe Granado, který působil v Ústavu forezních věd losangeleské policie jako forezní chemik. Na místo dorazil kolem desáté. Granadovým úkolem bylo zajistit veškeré domnělé krevní stopy. V běžných případech vražd býval s prací hotov za hodinku či dvě. Dnes rozhodně ne. Ne na Cielo Drive 10050.

Paní Tateová zatelefonovala Sandy Tennantové, Sharonině blízké kamarádce a zároveň manželce Polanského obchodního manažera Williama Tennanta. Ani ona, ani Bill však nemluvili se Sharon od předešlého odpoledne, kdy jim řekla, že spolu s Gibby (Abigail Folgerovou) a Wojtkem (Frykowskiým) večer zůstanou doma. V průběhu večera se měl stavit i Jay a Sharon Sandy pozvala, aby se k nim připojila. Neměli v plánu žádný večírek, zkrátka jen posedět v klidu domova. Sandy se však teprve nedávno zotavila z planých neštovic, a tak pozvání odmítla. Podobně jako paní Tateová se i ona ráno pokoušela Sharon dovolat, ale telefon nikdo nezvedl.

Sandy paní Tateovou uklidňovala, že zprávy o požáru nejspíš nemají s Cielo Drive 10050 žádnou spojitost. Jakmile ovšem paní Tateová zavěsila, zavolala Sandy do manželova tenisového klubu a nechala si ho zavolat k telefonu. Je to důležité, naléhala.

Někdy mezi desátou a jedenáctou dopoledne se na Cielo Drive 10050 dostavil zaměstnanec telefonní společnosti Raymond Kilgrow, vyšplhal po sloupku brány z vnější strany areálu a zjistil, že čtyři telefonní kabely byly přeštípnuty. Stalo se tak těsně u místa, kde byly původně připevněny ke sloupu, což naznačovalo, že člověk, který je přeštípl, po něm nejspíš vyšplhal také. Kilgrow dva z kabelů spravil a zbývající ponechal, jak byly, pro účely následné kriminalistické expertizy.

Další a další policejní vozy teď přijížděly co pár minut. A jak se v areálu pohybovalo čím dál víc policistů, měnilo se místo činu před očima.

Dioptrické brýle s obroučkami z rohoviny, kterých si DeRosa, Whisenhunt a Burbridge původně všimli poblíž dvou kufrů, se najednou přestěhovaly na psací stůl o dva metry dál.

Dva úlomky ze střenky rukojeti krátké palné zbraně, které byly nejprve spatřeny poblíž vchodových dveří, teď ležely pod křeslem v obývacím pokoji. Podle úředního protokolu „je podle všeho jeden z policistů, kteří byli na místě jako první, odkopl pod křeslo, ale žádný z nich se k tomu nepřiznal“.³

Třetí úlomek střenky, menší než zbylé dva, byl později nalezen na verandě před domem.

Některý z policistů, možná dokonce i několik z nich, navíc na botách roznosili krev zevnitř domu na verandu a chodníček, takže ke stávajícím trasologickým stopám přidali několik dalších. Když se vyšetřovatelé

3 Jelikož Granado, který dorazil až po DeRosovi, Whisenhuntovi a Burbridgeovi, úlomky také zahlédl u dveří, zdá se, že v tom první přivolaní policisté byli nevině.

později snažili určit, které otisky bot vznikly později, a eliminovat je, museli vyslechnout všechny, kdo se na místě činu pohybovali, a každého se zeptat, jaké boty měl na sobě, zda měly hladkou, či vzorovanou podrážku a tak dále.

Granado stále ještě zajišťoval krevní stopy. V kriminalistické laboratoři se později chystal provést zkoušku radiální imunodifuzí dle Ouchterlonyho, aby zjistil, zda je krev lidská, nebo zvířecí. V případě lidské krve následně na základě dalších testů určí krevní skupinu (A, B, AB nebo 0) a podskupinu. Krevních podskupin je zhruba třicet, pokud je však v době zajišťování stop krev zaschlá, dá se již určit pouze přítomnost některého ze tří antigenů – M, N či MN. Předešlá noc byla teplá a teď už se dělalo opět horko. Když se Granado dostal na místo činu, byla už většina krevních skvrn, s výjimkou kaluží poblíž těl uvnitř domu, zaschlá.

Během následujících několika dnů získá Granado od úřadu koronera vzorky krve všech obětí a pokusí se je porovnat s krevními stopami zajištěnými na místě činu. V případě běžné vraždy by přítomnost dvou různých krevních skupin na místě činu mohla naznačovat, že byla zraněna nejen oběť, ale i pachatel, což by mohlo významně přispět k určení vrahovy totožnosti.

Tohle však nebyla běžná vražda. Místo jednoho těla jich bylo pět.

Na místě činu bylo tolik krve, že Granado dokonce některé krevní stopy přehlédl. Na pravé straně verandy směrem od chodníčku bylo několik velkých kaluží krve. Granado odebral vzorek jenom z jedné z nich, jelikož – jak později uvedl – předpokládal, že všechny pocházejí z téhož zdroje. Živý plot napravo od verandy vypadal polámaný, jako by do něj někdo spadl. Tuto teorii podle všeho potvrzovaly i krevní stříkance na místě. Těch si Granado vůbec nevšiml. Neodebral ani vzorky z kaluží krve v těsné blízkosti dvou těl v obývacím pokoji, a nezajistil ani krevní stopy v podobě skvrn poblíž dvou těl na trávníku, neboť – jak později vypověděl –, předpokládal, že patří obětem ležícím hned vedle, jejichž vzorky krve beztak dostane od úřadu koronera.

Celkem Granado zajistil pro účely další analýzy pětáctýřicet krevních stop. Z nějakého důvodu, který ovšem nikdy nevysvětlil, se však u jedenadvaceti z nich neobtěžoval určit krevní podskupinu. Pokud se tak nestane do týdne či dvou po zajištění, jednotlivé krevní složky se rozloží.

Při pozdějších pokusech o rekonstrukci vražd způsobila tato opomenutí řadu potíží.

Krátce před polednem dorazil z tenisového klubu William Tennant, stále ještě ve sportovním oblečení, a v policejním doprovodu vstoupil do areálu.

Vedli ho od jednoho těla ke druhému a on si připadal jako v noční můře. Mladého muže v autě nepoznal. Muže na trávníku však identifikoval jako Wojtka Frykowského, ženu pak jako Abigail Folgerovou a těla v obývacím pokoji jako Sharon Tateovou Polanskou a druhé tělo váhavě označil za Jaye Sebringa. Když policisté mrtvému sundali z obličeje zakrvácený ručník, tvář pod ním byla tak příšerně zohavena, že si Tennant nebyl jistý. Potom vyběhl ven, kde se pozvracel.

Když policejní fotograf zdokumentoval místo činu, došel jiný policista do skříně pro několik prostěradel a těla jimi přikryl.

Za bránou už se teď tísnily desítky reportérů a fotografů a co pár minut příjížděli další. Policejní auta a vozy novinářů zatarasily Cielo Drive tak, že bylo několik strážníků vysláno, aby se situaci pokusili vyřešit. Tennant se prodíral davem, držel se za břicho a vzlykal. Reportéři se na něj vrhli a zasypávali ho otázkami. „Je Sharon mrtvá?“ „Byli zavražděni?“ „Informoval už někdo Romana Polanského?“ Tennant je ignoroval, ale výraz jeho tváře hovořil za vše.

Jiní však byli po návštěvě místa činu o něco sdílnější. „Je to tam jako na bitevním poli,“ sdělil reportérům seržant Stanley Klorman s tváří stále ještě zkřivenou šokem z toho, co viděl. „Připomíná to až rituální vraždu,“ dodal další nejmenovaný strážník, čímž zavedl příčinu k neskutečnému množství bizarních spekulací.

Zprávy o několikanásobné vraždě se šířily jako rázová vlna po zemětřesení.

„PĚT OSOB ZAVRAŽDĚNO V BEL AIR,“ hlásal titulek první telegrafické zprávy agentury AP. Objevila se v éteru ještě před určením totožnosti obětí, ale bylo v ní správně uvedeno, kde se těla nacházela, že došlo k přeštípnutí telefonních kabelů a že byl zadržen nejmenovaný podezřelý. Obsahovala ovšem i chyby: podle jedné z nich, kterou posléze převzala řada dalších médií, „měla jedna z obětí přes hlavu kápi“.

Losangeleská policie uvědomila Tateovy a Johna Maddena, který následně vyrozuměl rodiče Jaye Sebringa, a dále pak o událostech informovali ještě Petera Folgera, otce Abigail Folgerové. Abigailini vysoce postavení rodiče byli rozvedení. Její otec, předseda představenstva společnosti A. J. Folger Coffee Company, žil ve městě Woodside, její matka Ines Mejia Folgerová v San Francisku. Paní Folgerová ovšem aktuálně nebyla doma – po okružní plavbě Středomořím si zajela na návštěvu k přátelům do Connecticutu. Právě tam ji zastihl její bývalý manžel. Nechtěla tomu věřit: vždyť přece s Abigail ještě včera v deset večer mluvila. Obě se dnes chystaly letecky vrátit do San Franciska, kde se měly setkat. Abigail měla zarezervovanou letenku u United Airlines na desátou hodinu dopoledne.

Když William Tennant dorazil domů, absolvoval nejtěžší telefonát, jaký si dokázal představit. Nebyl jen Polanského obchodním manažerem, ale také jeho blízkým přítelem.

Tennant se podíval na hodinky a automaticky připočetl devět hodin. Vyšlo mu, že v Londýně už bude pozdě večer, ale tušil, že Polanski bude nejspíš ještě pracovat – než se příští úterý vrátí domů, musel ještě dotáhnout do zdárného konce několik filmových projektů. Zkusil mu tedy zavolat do jeho londýnského domu. Trefil se. Když zazvonil telefon, Polanski s několika spolupracovníky právě procházeli jednu scénu ve scénáři ke *Dni delfína*.

Polanski rozhovor zpětně popisoval takto:

„Romane, doma došlo k neštěstí.“

„U koho doma?“

„U vás doma.“ A pak ze sebe Tennant spěšně vysypal: „Sharon je mrtvá a Wojtek s Gibby a Jayem taky.“

„*Ne, ne, ne, ne!*“ To musí být nějaký omyl. Teď už oba muži plakali, ale Tennant zopakoval, že je to pravda, sám v domě byl.

„Jak se to stalo?“ chtěl vědět Polanski. Později uvedl, že jako první ho nenapadl požár, ale sesuv půdy, což nebylo v losangeleských kopcích nic neobvyklého, zvláště po silnějších deštích. Někdy dokázal sesuv pohrbit celé domy, což by v sobě neslo naději, že by jeho blízcí stále ještě mohli být naživu. Teprve pak mu Tennant řekl, že byli zavražděni.

Losangeleská kriminální policie zjistila, že má Wojtek Frykowski v Polsku syna, ale v Americe žádné příbuzné nemá. Totožnost mladíka v rambleru byla stále neznámá, ale bezejmenný už nebyl, neboť mu vyšetřovatelé přidělili univerzální pseudonym používaný ve Spojených státech pro neznámé oběti mužského pohlaví: John Doe č. 85.

Zpráva se rychle šířila – a s ní i nepodložené zvěsti. Rudi Altobelli, majitel nemovitosti na Cielo Drive a manažer řady známých osobností showbyznysu, byl právě v Římě. Jistá mladá herečka, která byla jednou z jeho klientek, mu zatelefonovala, aby mu sdělila, že Sharon byla spolu s dalšími čtyřmi lidmi zavražděna v jeho domě a že se k činu přiznal správce Garretson, kterého sám Altobelli najal.

Garretson ve skutečnosti žádné doznání neučinil, ale to se Altobelli dozvěděl teprve po návratu do Spojených států.

Po poledni začali na místo činu přijíždět znalci a kriminalističtí technici.

Jerome A. Boen a D. L. Girt z oddělení daktyloskopických stop Ústavu forenzních věd losangeleské policie zajistili daktyloskopické stopy v rodinném sídle i v domku pro hosty.

Každou daktyloskopickou stopu nejprve poprášili jemným práškem („zviditelnění otisku“), pak na ni přilepili průhlednou fólii a následně otisk „sejmuli“ neboli fólii i s otiskem odlepili a umístili na pevnou fólii s kontrastním pozadím. Na zadní stranu pak zapsali údaje o místě a čase zajištění stopy a připojili iniciály příslušného technika.

Na jedné takto zajištěné stopě technikem Boenem například stálo: „9. 8. 1969 / Cielo 10050 / 14.00 / JAB / vnitřní strana levého křídla francouzského okna / ve směru z hlavní ložnice k bazénu / na straně s klikou“.

Další daktyloskopická stopa zajištěná ve stejnou dobu pocházela z „vnější strany vchodových dveří / na straně s klikou / nad klikou“.

Zajistit daktyloskopické stopy v obou domech zabralo šest hodin. Později odpoledne se ke dvojici připojil policista D. E. Dorman a soudní znalec v oboru daktyloskopie Wendell Clements. Oba se zaměřili na zajišťování stop ze čtyř zaparkovaných aut.

Navzdory obecnému přesvědčení jsou upotřebitelné daktyloskopické stopy spíše vzácnost než běžný úkaz. Na řadě povrchů, například na oblečení a dalších textiliích, se otisky vůbec neudrží. I v případě, že se jedná o povrch, na němž otisky dobře ulpívají, se jej člověk obvykle dotkne jen částí prstu, takže po sobě zanechá jen zlomek papilárních linií, který k porovnání nestačí. Pokud člověk prstem pohne, stane se z otisku nezřetelná šmouha. Jak navíc strážník DeRosa názorně předvedl v případě tlačítka u brány, nový otisk překryje ten původní, čímž zároveň znemožní identifikaci. Obvykle se tak na místě činu zajistí jen překvapivě malý počet jasných, zřetelných otisků, které obsahují dostatečný počet markantů.

Když nepočítáme otisky, které byly později vyloučeny, protože patřily policejnímu personálu přítomnému na místě činu, bylo v rodinném sídle, domku pro hosty a vozidlech na Cielo Drive 10050 zajištěno celkem padesát daktyloskopických stop. Z nich bylo sedm vyloučeno, protože patřily Williamu Garretsonovi (všechny zajištěny v domku pro hosty; v rodinném sídle ani v autech nebyl nalezen žádný jeho otisk), dalších patnáct bylo vyloučeno, jelikož patřily obětem, a tři neobsahovaly dostatek markantů k porovnání. Zbývalo tak pětadvacet neztotožněných daktyloskopických stop, z nichž kterákoliv mohla patřit vrahovi či vrahům – ale také nemusela.

Teprve ve 13.30 dorazili na místo první kriminalisté. Ti byli povoláni poté, co si poručík Madlock ověřil, že se nejednalo o úmrtí v důsledku nešťastné nehody nebo o sebevraždu, a tak požádal, aby vyšetřování případu převzalo oddělení násilné trestné činnosti a vražd. Vedením vyšetřování

byl pověřen poručík Robert J. Helder. Ten na případ následně přidělil seržanty Michaela J. McGanna a Jesse Bucklese. (McGannův obvyklý parťák Robert Calkins byl právě na dovolené, ale po návratu Bucklese vystřídal.) K ruce dostali tři další policisty – seržanty E. Hendersona, Dudleyho Varneyho a Dannyho Galinda.

Jakmile byl o násilných úmrtích vyzvolen šéf úřadu koronera pro okres Los Angeles Thomas Noguchi, vyzval policisty, aby s těly nemaniulovali, dokud je neprohlédne někdo z jeho úřadu. Zhruba ve 13.45 dorazil soudní lékař John Finken, k němuž se později připojil sám Noguchi. Finken u obětí oficiálně konstatoval smrt, změřil jaterní teplotu zesnulých a teplotu okolí (kolem druhé hodiny odpoledne bylo na zahradě 35 °C, uvnitř domu 28 °C), přestříhl provaz spojující Sharon Tateovou a Jaye Sebringa a jednotlivé části předal kriminalistům, aby se podle nich mohli pokusit zjistit výrobce a prodejce. Jednalo se o bílý provaz z trojitého nylonového vlákna o celkové délce třináct a půl metru. Granada odebral z provazu vzorky krve, ale krevní podskupiny neurčil, neboť znovu předpokládal, že se jedná o krev obětí. Finken dále zajistil osobní věci, které měly oběti u sebe. Sharon Tateová Polanská: snubní prsten ze žlutého kovu, náušnice. Jay Sebring: hodinky značky Cartier, později byla jejich hodnota stanovena na více než patnáct set dolarů. John Doe č. 85: hodinky značky Lucerne, peněženka s nejrůznějšími doklady, ale žádným průkazem totožnosti. Abigail Folgerová a Wojtek Frykowski u sebe žádné osobní věci neměli. Obětem byly na ruce nataženy igelitové sáčky, aby se uchovaly případné částičky vlasů nebo kůže, které jim během zápasu mohly ulpět za nehty. Poté Finken pomohl těla zakrýt a naložit na nosítka, aby mohla být přemístěna do sanitky a odvezena do úřadu okresního koronera, který sídlil v Justičním paláci v centru Los Angeles.

Novináři u brány obklíčili Thomase Noguchiho, ale ten jen oznámil, že dokud nebudou následující den v poledne zveřejněny výsledky soudní pitvy, nebude se k případu nijak vyjadřovat.

Noguchi i Finken však už předtím v soukromí sdělili policistům zjištění, k nimž dospěli na základě prvotní prohlídky těl.

Na obětech nenašli žádné známky sexuálního násilí ani zohavení.

Tři z mrtvých – neznámý John Doe č. 85, Sebring a Frykowski – byli zastřeleni. První jmenovaný měl sečnou ránu na levé ruce svědčící o aktivní obraně, při které mu zbraň přeřízla i pásek hodinek, pobodán ale nebyl. Ostatní čtyři oběti však ano, a to nesčetněkrát. Pachatel či pachatelé navíc praštili Sebringa přinejmenším jednou do obličeje, a Frykovského udeřili tupým předmětem do hlavy dokonce opakovaně.

S přesnými závěry museli lékaři počkat až na soudní pitvu, avšak z velikosti vstřelů odhadovali, že použitá zbraň byla pravděpodobně ráže .22. Takové podezření měli už sami policisté. Při prohlídce rambleru objevil seržant Varney mezi čalouněním a vnějším oplechováním dveří spolujezdce čtyři úlomky střel. V polstrování zadního sedadla se také našel úlomek jednotné střely z brokovnice. Žádný ze zbylých úlomků nebyl dostatečně velký pro účely porovnání, všechny se nicméně zdály být ráže .22.

V souvislosti s bodnými ranami kdosi nadhodil, že nejsou nepodobné poraněním způsobeným bajonetem. V úředním protokolu šli kriminalisté ještě dál a konstatovali, že „zbraň, která způsobila bodné rány, byla pravděpodobně bajonet“. Nejenže tím vyloučili řadu dalších možností, navíc tím vyslovili předpoklad, že byla použita jen jedna bodná zbraň.

Hloubka bodných kanálů (v mnoha případech přesahující 12 cm), jakož i rozměry v bodů (2,5 až 4 cm krát 0,3 až 0,6 cm) vylučovaly, že by zranění mohla být způsobena kuchyňským nebo běžným kapesním nožem.

Shodou okolností se v domě našly pouze dva nože, a to právě kuchyňský a kapesní nůž.

Ve dřezu v kuchyni byl zajištěn steakový nůž. Provedením benzidionové zkoušky Granada zjistil přítomnost krve, avšak z negativní Ouchterlonyho zkoušky vyplynulo, že se jedná o krev zvířecí, nikoliv lidskou. Boen se z nože pokusil sejmout otisky, ale podařilo se mu vyvolat jen fragmenty papilárních linií. Paní Chapmanová posléze nůž identifikovala jako jeden ze sady steakových nožů, která patří Polanským, a uvedla, že se zbylé nože nalézají v zásuvce. Již předtím nicméně policie tento nůž jako možnou zbraň vyloučila, zejména proto, že byl velmi tenký. Bodné rány byly zasazeny s takovou brutalitou, že by se při nich takto tenká čepel zlomila.

Druhý nůž našel Granada v obývacím pokoji, ani ne metr od těla Sharon Tateové. Byl zaklíněný za sedákem jednoho z křesel střenkou dolů. Zavírací kapesní nožík značky Buck měl čepel o šířce 1,9 centimetru a délce 9,6 centimetru, takže byl příliš malý na to, aby mohl způsobit většinu ran zasazených obětím. Granada si všiml skvrny na boku čepele a provedl zkoušku na přítomnost krve, avšak s negativním výsledkem. Girt se pokusil z nože sejmout otisky, ale jediná daktyloskopická stopa měla podobu nezřetelné šmouhy.

Paní Chapmanová si nevzpomínala, že by tenhle nůž kdy viděla. Spolu s podivným místem nálezu to naznačovalo, že ho zde možná zanechal vrah nebo vrahové.

V literatuře se místo činu často přirovnává ke skládačce puzzle. Má-li člověk dostatek trpělivosti a výdrže, všechny dílky nakonec zapadnou na své místo.

Zkušeni policisté vědí, že ve skutečnosti je to úplně jinak. Mnohem lepší přirovnání by bylo, že se jedná o dvě, tři, nebo dokonce více skládaček, přičemž žádná z nich není kompletní. I když se nakonec vynoří řešení – pokud se tak vůbec stane –, pokaždé budou důkazy, které do celkového obrázku jednoduše nezapadají. A některé dílky skládačky se naopak nikdy nenajdou.

V tomto případě to byla například ta americká vlajka, jejíž přítomnost dodávala už tak děsivému výjevu na bizarnosti. Nabízela spoustu interpretací napříč politickým spektrem – dokud Winifred Chapmanová policistům nevyověděla, že vlajka už je v domě několik týdnů.

Jen málo důkazů se však dalo vyloučit tak snadno. Třeba onen krvavý nápis na vchodových dveřích. V posledních letech získalo slovo „prase“ nový význam, který policisté znali až příliš dobře, protože jím byli mimo jiné označováni i oni. Ale v jakém významu bylo použito právě tady?

Pak tu byl ten provaz. Paní Chapmanová jednoznačně prohlásila, že takový v domě nikdy neviděla. Přinesl si ho pachatel nebo pachatelé s sebou? A pokud ano, proč?

Mělo nějaký význam, že dvojice svázaná provazem dohromady, tedy Sharon Tateová a Jay Sebring, spolu dříve měla milostný vztah? A byl opravdu minulostí? Co tu Sebring dělal, když byl Polanski pryč? Tuto otázku si později kladlo i mnoho novinářů.

Co ty dioptrické brýle s obroučkami z rohoviny? Nenašly se na nich krev ani otisky prstů. Patřily některé z obětí, vrahovi, anebo snad někomu, kdo neměl se zločinem vůbec nic společného? Anebo je tu snad pachatel zanechal jako falešnou stopu? S každou otázkou se vynořovaly další a další možnosti.

Pak tu byly ty dva kufry ve dveřích. Hospodyně uvedla, že když předešlého odpoledne v půl páté odcházela, ještě tam nebyly. Kdo je přinesl a kdy? A neviděla ta osoba něco?

Proč se vrah nebo vrahové namáhali s rozřezáváním a sundáváním sítě z okna, když v čerstvě vymalovaném, budoucím dětském pokoji nenarozeného syna Polanských byla okna otevřená a nebyly v nich žádné sítě?

A co John Doe č. 85, onen mladík v rambleru? Chapmanová, Garretson ani Tennant ho nedokázali identifikovat. Jaká je jeho totožnost a co na Cielo Drive 10050 dělal? Byl svědkem ostatních vražd, anebo ho zabili jako prvního? Pokud byl zabit dříve, neslyšeli snad ostatní obyvatelé domu výstřely? Na sedadle spolujezdce ležel radiobudík značky Sony

Digimatic. Hodiny na něm se zastavily v 0.15. Náhoda, nebo má ten čas nějaký význam?

Pokud šlo o dobu spáchání vražd, byly výstřely a další hluk v okolí domu hlášeny zhruba od půlnoci až do 4.10 ráno.

Ne všechny důkazy byly tak neprůkazné. Některé dílky skládačky do sebe zapadaly. Nikde na místě činu se nenašly nábojnice, což naznačovalo, že použitá zbraň byl pravděpodobně revolver, ze kterého na rozdíl od samonabíjecí pistole vystřelené nábojnice nevylétnou.

Tři úlomky černého dřeva dohromady tvořily pravou část rukojeti krátké palné zbraně. Policisté tedy věděli, že s velkou pravděpodobností hledají revolver ráže .22, kterému schází pravá střenka. Z úlomků by se možná dal určit výrobce a model. Na všech třech úlomcích byla lidská krev, ale jen na jednom jí bylo dost, aby se dala provést analýza. Zkouška prokázala krevní skupinu o a přítomnost antigenu MN. Tuto kombinaci měl ze všech pěti obětí pouze Jay Sebring, což naznačovalo, že tupý předmět, kterým byl udeřen do obličeje, mohla být právě rukojeť revolveru.

Krev použitá na nápis na vchodových dveřích byla skupiny o a obsahovala antigen M. Tuto krevní skupinu a podskupinu měla opět pouze jedna z obětí. Slovo PRASE bylo napsáno krví Sharon Tateové.

Na příjezdové cestě stála čtyři auta, ale to, které tam stát mělo, chybělo – červené ferrari Sharon Tateové. Bylo tedy možné, že v něm pachatel či pachatelé odjeli z místa činu, a policie proto po sportovním voze vyhlásila pátrání.

Kriminalisté zůstali na místě činu ještě dlouho poté, co byla odvezena těla, a snažili se udělat si nějaký smysluplný obrázek o tom, co se stalo.

Objevili několik věcí, které se zdály významné.

Na místě činu nic nenasvědčovalo tomu, že by došlo k prohledávání prostor v domě nebo k loupeži. V Sebringově saku, které viselo přes opěradlo křesla v obývacím pokoji, objevil McGann jeho peněženku. Bylo v ní osmdesát dolarů. John Doe č. 85 měl v peněžence devět dolarů, u Frykowského se v peněžence a v kapse u kalhot našly dva dolary a čtyřiačtyřicet centů, Folgerová měla v kabelce devět dolarů a čtyřiašedesát centů. Na nočním stolku u postele Sharon Tateové ležely viditelně položené bankovky – desetidolarovka, pětidolarovka a tři jednodolarovky. Nebyly odcizeny ani zjevně drahé věci – videopřehrávač, televizory, stereo přehrávač, Sebringovy hodinky či jeho porsche. O několik dnů později přivedli policisté do domu znovu Winifred Chapmanovou, aby se pokusila určit, zda něco nechybí. Jediný předmět, který nedokázala najít, byl stativ fotoaparátu, který býval uložený ve skříni v chodbě. Bylo zjevné, že kvůli

stativu někdo těch pět neskutečně krutých vražd nespáchal. Majitelé jej s největší pravděpodobností jen někomu půjčili nebo někam založili.

Tato zjištění sice úplně nevyloučila možnost, že k vraždám došlo při vloupání, respektive poté, co oběti překvapily pachatele při činu, ale posunula ji na seznamu možných teorií o hodně níž.

Další nálezy zavedly vyšetřování mnohem pravděpodobnějším směrem.

V Sebringově voze se našel gram kokainu, 6,3 gramu marihuany a pětcentimetrové „brko“ – částečně vykouřená marihuanová cigareta.

V rodinném sídle se ve skříňce v obývacím pokoji našel igelitový sáček s 6,9 gramu marihuany. V nočním stolku v ložnici, kde spali Frykowski s Folgerovou, bylo třicet gramů hašiše a deset kapslí, na základě analýzy identifikovaných jako relativně nová droga známá jako MDA. V popelníku na nočním stolku u postele Sharon Tateové byl marihuanový popel, na stolku u vchodových dveří do domu ležel joint⁴ a dva další byly zajištěny v domku pro hosty.

Odehrával se tu snad drogový večírek, během něhož jednomu z účastníků „přeskočilo“ a pozabíjel všechny přítomné? Policie zařadila tuto vyšetřovací verzi mezi nejpravděpodobnější možné, ačkoliv si uvědomovala, že má mnoho slabin: zejména totiž předpokládala, že čin spáchal jediný vrah, který měl v jedné ruce revolver, ve druhé bajonet, a ještě k tomu třináctimetrový provaz, přičemž si všechny tyto propriety čistě náhodou přinesl s sebou. A pak tu byly ty telefonní kabely. Pokud je někdo přestípl ještě před vraždami, znamenalo by to, že se jednalo o promyšlený čin, nikoliv o nečekaný výbuch násilí. A pokud je pachatel přestípl až posléze, proč by to dělal?

Nebo snad k vraždám došlo kvůli drogám? Vrah nebo vrahové možná přijeli drogy prodat, nebo si je naopak chtěli koupit, ale došlo k roztržce kvůli penězům či špatné kvalitě. To byla druhá z pěti teorií, které kriminalisté uvedli v první zprávě o průběhu vyšetřování, a v mnoha směrech se jevila jako nejpravděpodobnější.

Třetí teorie byla vlastně jen alternativou druhé – totiž že se vrah nebo vrahové rozhodli ponechat si jak drogy, tak peníze.

Čtvrtá verze pracovala s možností přistižení pachatelů při vloupání.

Pátá možnost pak byla, že se jednalo o nájemnou vraždu, kdy byli vrah nebo vrahové do domu posláni, aby zlikvidovali jednu či více obětí. Aby zbylým přítomným znemožnili pachatele později identifikovat, byli nuceni zabít všechny. Vybral by si ale nájemný vrah jako jednu ze zbraní něco tak velkého, nápadného a nepraktického jako bajonet? A jednal

4 Ten zjevně policie přehlédla a objevil jej až Roman Polanski, když do domu přišel 17. srpna.

by skutečně v takovém amoku a zasazoval obětem jednu bodnou ránu za druhou a pak další a ještě další, jako tomu zjevně bylo v tomto případě?

Zdálo se, že největší smysl dávají vyšetřovací verze pracující s motivem zapojení drog. Když později policie při následném vyšetřování vyslechla přátele a známé obětí, a udělala si tak jasnější představu o jejich zvyklostech a životním stylu, možnost určité spojitosti s drogami nabyla v očích některých kriminalistů pravděpodobnosti hraničící s jistotou, takže i když se objevilo jiné vodítko, které by jim bývalo mohlo pomoci případ vyřešit, odmítli o něm být jen uvažovat.

Policie nebyla jediná, koho drogy napadly.

Když se o vraždách dozvěděl herec Steve McQueen, jehož s Jayem Sebringem pojilo dlouholeté přátelství, navrhl odstranit z kadeřníkovu domu všechna narkotika, aby nic nepošpinilo Sebringovu rodinu či podnikání. McQueen sám se onoho „úklidu“ nezúčastnil, ale když se losangeleská policie konečně dostala k tomu, aby Sebringův dům prohledala, byly všechny případně kompromitující látky dávno odstraněny.

Mnoha dalších se okamžitě zmocnila paranoia. Nikdo si nebyl jistý, koho bude chtít policie vyslechnout jako dalšího ani kdy to bude. Jistá osoba z filmového prostředí sdělila reportérovi časopisu *Life*: „Po celým Beverly Hills splachujou záchody jako o život. Kanalizační systém v Los Angeles musí být komplet sjetej.“

FILMOVÁ HVĚZDA A ČTYŘI DALŠÍ
OBĚTÍ KRVAVÝCH ORGÍ
*Sharon Tateová zabita
při „rituálních“ vraždách*

Podobné titulky dominovaly odpoledním novinám a hlavním zprávám v rádiu a v televizi. Bizarní povaha zločinu, počet obětí i jejich postavení – krásná filmová herečka, dědička kávového impéria, bohatý playboy, s nímž druhá jmenovaná chodila, a mezinárodně proslulý kadeřník –, to vše dohromady znamenalo, že se z vražd stal mediálně nejpropíranější případ všech dob, snad jen s výjimkou atentátu na prezidenta Kennedyho. Dokonce i programově seriózní deník *New York Times*, který zprávy o zločinech málokdy dává na titulní stranu, porušil tuto zásadu hned následující den, stejně jako ještě mnohokrát potom.

Zprávy uveřejněné onu osudnou sobotu a následujícího dne jsou pozoruhodné tím, jak velké množství podrobností obsahují. Kriminalisté

poskytli tisku tolik informací, že měli potíže vůbec sestavit soubor otázek použitelných při vyšetření podezřelých na detektoru lži neboli polygrafu.

Standardním postupem policie v případech vražd je nezveřejňovat určité klíčové informace, o nichž se předpokládá, že jsou známy jen vyšetřovatelům a pachateli. Pokud se podezřelý přizná nebo svolí k vyšetření na detektoru lži, lze tyto informace použít jako „klíč“, podle něhož policisté zjistí, zda dotyčný mluví pravdu, nebo ne.

Vzhledem k četným únikům informací měli vyšetřovatelé vražd na Cielo Drive – respektive „vraždy Sharon Tateové a spol.“, jak vše zkra-
coval tisk – k dispozici jen pět takových „klíčů“: 1) použitá bodná zbraň byl pravděpodobně bajonet; 2) krátkou palnou zbraní byl pravděpodobně revolver ráže .22; 3) přesná délka provazu a způsob, jakým byl uvázán; 4) nalezené dioptrické brýle s obroučkami z rohoviny; 5) nalezený zavírací nožík značky Buck.

Množství neoficiálně vyzařovaných informací dělalo vedení losangeleské policie takovou starost, že policie vydala přísné embargo na veškerou další komunikaci s tiskem. To novináře zrovna nepotěšilo, a tak když neměli k dispozici fakta, začalo se mnoho z nich oddávat domněnkám a spekulacím. V následujících dnech bylo zveřejněno obrovské množství nepravdivých informací. Opakovaně se například uvádělo, že Sharon Tateové vyřízli nenarozené dítě z dělohy, že jí vrahové uřízli jeden či oba prsy nebo že několika obětem byly zohaveny pohlavní orgány. Z ručníku přehozeného přes hlavu Jaye Sebringa se stala bílá kápě (že by Ku-klux-klan?), případně černá kápě (že by satanisté?) – podle toho, které periodikum jste zrovna četli.

Pokud však šlo o muže, který byl z vražd obviňován, bylo informací jen poskrovnu. Původně se mělo za to, že se policisté k jeho osobě nevyjadřují, aby chránili Garretsonova práva. Rovněž se předpokládalo, že proti němu mají přesvědčivé důkazy, jinak by ho přece nezadrželi.

Jistý deník z Pasadeny se na základě střípků a útržků dostupných informací pokusil prázdné místo zaplnit. Napsal, že když policisté Garretsona našli, údajně se zeptal: „Kdy mě přijde vyslechnout kriminálka?“ Závěr byl zřejmý: Garretson ví, co se stalo. Garretson tuto otázku opravdu položil, ale stalo se tak dávno po zadržení, když ho vedli bránou ven z areálu, a učinil tak v reakci na něco, co mu předtím řekl strážník DeRosa. Noviny rovněž s odvoláním na nejmenované příslušníky policie uvedly: „Štíhlý mladík měl prý na koleni roztržené kalhoty a domek pro hosty, kde přebýval, jevil známky zápasu.“ To znělo jako přesvědčivý důkaz, kdyby ovšem k obojímu nedošlo *během* Garretsonova zadržení, nikoliv před ním.

*

Během prvních několika dnů se na místě činu vystříдалo celkem čtyřicet tří policistů, kteří hledali zbraně a další důkazy. Při prohledávání podkrovního prostoru nad obývacím pokojem objevil seržant Mike McGann kovové pouzdro obsahující cívku s filmem. Seržant Ed Henderson film odvezl na policejní akademii, kde měli k dispozici promítací zařízení. Na filmu byla zachycena Sharon s manželem při milování. Policie projevila překvapivou ohleduplnost a nezařadila nahrávku mezi důkazní materiál, ale vrátila ji zpátky do podkroví, kde ji původně našla.⁵

Krom zajišťování stop na místě činu policie také vyslechla sousedy, aby zjistila, zda si v okolí nevšimli nějakých cizích osob.

Ray Asin si vzpomněl, že asi přede dvěma nebo třemi měsíci se na Cielo Drive 10050 konal velký večírek, na který hosté dorazili v „hippie ohozech“. Nabyl však dojmu, že to nebyli skuteční hippies, jelikož většina dorazila v rolls-roycech a cadillacích.

Emmett Steele, kterého předešlé noci probudilo štěkání jeho loveckých psů, si vzpomněl, že v uplynulých týdnech se někdo pozdě v noci proháněl sem a tam po kopcích v bugině, ale řidiče ani spolujezdce neměl možnost blíže zhlédnout.

Většina dotázaných však uvedla, že neviděla ani neslyšela nic zvláštního.

Kriminalisté na místě tak stále měli víc otázek než odpovědí. Doufali však, že jeden člověk by jim mohl pomoci dát celou skládačku dohromady: William Garretson.

Jejich kolegové v centru města tak optimističtí nebyli. Po zadržení byl devatenáctiletý Garretson převezen do vazební věznice pro Los Angeles – Západ, kde byl vyslýchán. Údajně reagoval „otupěle a nepřítliš sdílně“ a policisté dospěli k závěru, že je pod doznívajícím vlivem nějaké drogy. Bylo však také možné, a sám Garretson to později tvrdil, že jelikož předchozí noc vyjma pár hodin nad ránem prakticky nezamhouřil oka, byl jednoduše vyčerpaný a k smrti vyděšený.

5 Jistý autor později tvrdil, že policie našla v domě rozsáhlou sbírku pornografických materiálů, včetně filmů a fotografií slavných hollywoodských hvězd zachycených při nejrůznějších sexuálních aktivitách. Kromě výše uvedeného filmu a několika dalších nevyvolaných filmů se v domě našly už jen svatební fotografie Polanských a velké množství propagačních snímků Sharon Tateové.

Týž autor také tvrdil, že v podkroví bylo nalezeno velké množství černých kápi. Tato informace zjevně vycházela ze stejných zdrojů jako tvrzení o pornografických fotografiích, protože v celém domě se nenašlo nic, co by kápi být jen připomínalo.

Krátce poté pověřil Garretson svým zastupováním právníka Barryho Tarlowa. Druhý výslech, u něhož už byl přítomen i Tarlow, se odehrál v budově Parkerova centra, kde sídlí ústředí losangeleské policie. Ani tento výslech neshledali policisté zvláště přínosným. Garretson tvrdil, že ačkoliv na pozemku žije, s obyvateli rodinného sídla se prakticky nestýká. Uvedl, že předešlou noc měl jen jednu návštěvu: přijel za ním mladík jménem Steve Parent, který se objevil kolem tři čtvrtě na dvanáct a asi po půlhodině zase odjel. Garretson vypověděl, že Parenta nijak blíže nezná. Před pár týdny si prý jeden večer Parenta stopl dole v kaňonu a ten ho svezl až k domu. Když Garretson u brány vystupoval z auta, řekl Stevovi, ať se zastaví, kdyby měl někdy cestu kolem. Garretson, který bydlel v zadním domku sám jen se psy, údajně takhle v minulosti zval i jiné lidi. Když se Steve opravdu objevil, překvapilo ho to, protože nikdo jiný jeho pozvání dosud nevyužil. Steve se nicméně nezdržel dlouho. Nabídl Garretsonovi ke koupi radiobudík, ten o něj ale neměl zájem, a tak Steve zase šel.

Policie si v tu chvíli nespojila Garretsonova návštěvníka s mladíkem v rambleru, možná i proto, že ho Garretson na místě nedokázal identifikovat.

Po poradě s Tarlowem Garretson souhlasil, že se podrobí vyšetření na detektoru lži, které bylo naplánováno na následující odpoledne.

Od nálezu těl uplynulo dvanáct hodin. Totožnost mladíka z rambleru zůstávala neznámá.

Poručík Robert Madlock, tedy strážník, který měl vyšetřování na starost během oněch prvních několika hodin, než bylo přiděleno oddělení vražd kriminální policie, později uvedl: „V době, kdy jsme na místě činu našli auto [oběti], řešili jsme čtrnáct věcí najednou. Měli jsme toho na práci tolik, že jsme zkrátka asi neměli čas ještě zjišťovat, komu podle registru vozidel ten automobil patří.“

Wilfred a Juanita Parentovi celý den čekali a strachovali se. Jejich osmáctiletý syn Steven předešlé noci nepřišel domů. „Nezavolal, vůbec se neozval. Nic takového nikdy předtím neudělal,“ uvedla Juanita Parentová.

Wilfred Parent si uvědomoval, že je jeho žena příliš rozrušená, než aby ten den vařila, a tak ji kolem osmé večer vzal i s jejich třemi zbylými dětmi na večeři do restaurace. Až se vrátíme, bude už třeba Steve doma, řekl manželce.

Zpoza brány na Cielo Drive 10050 se dala rozeznat poznávací značka bílého rambleru: ZLR 694. Jeden z novinářů si ji zapsal a následně sám zjistil

v registru vozidel, že jako vlastníci auta jsou zapsáni „Wilfred E. Parent, resp. Juanita D. Parentová, oba bytem na Bryant Drive 11214, El Monte, Kalifornie“.

Když reportér dorazil do města El Monte, které se nachází na předměstí Los Angeles, asi čtyřicet kilometrů od Cielo Drive, nikoho u nich doma nezastihl. Začal se tedy vyptávat sousedů a zjistil, že rodina má mimo jiné náctiletého syna, a také se dozvěděl jméno rodinného faráře. Byl jím otec Robert Byrne z kostela Narození Páně, za kterým se hned vydal. Byrne mladíka i jeho rodinu dobře znal. Byl si sice jist, že Steve se s žádnými filmovými hvězdami nezná a že je to celé nějaký omyl, ale svolil, že s novinářem zajede do okresní márnice. Cestou o chlapci vyprávěl. Steve je prý fanda do všeho, co nějak souvisí se stereo zařízeními – jestli potřebujete něco vědět o gramofonech nebo rádiích, Steve je váš člověk. Otec Byrne věřil, že o něm v budoucnu ještě uslyšíme.

Mezitím se totožnosti mladého muže přes otisky prstů a registr vozidel dopátrala i losangeleská policie. Chvilí poté, co se Parentovi vrátili domů, zazvonil u jejich dveří policista z El Monte, podal Wilfredovi papírek s telefonním číslem a sdělil mu, že na něj má zavolat. Pak bez dalšího slova odešel.

Wilfred Parent vytočil číslo.

„Úřad okresního koronera,“ ozval se mužský hlas na druhém konci linky.

Zmatený Parent se představil a vysvětlil, že se u nich zastavil policista s tímto telefonním číslem.

Hovor byl přepojen na soudního lékaře, který mu sdělil: „Váš syn se podle všeho přimotal ke střelbě.“

„Je mrtvý?“ zeptal se Parent omráčeně. Jeho žena při těch slovech dostala hysterický záchvat.

„Máme tu tělo,“ odvětil soudní lékař, „a domníváme se, že je to váš syn.“ Potom Parentovi tělo popsal. Popis souhlasil.

Parent zavěsil a rozplakal se. Později s velmi pochopitelnou trpkostí poznamenal: „Můžu jenom říct, že to byl vážně hrozný způsob, jak někomu oznámit, že mu zemřel syn.“

Zhruba v tu dobu tělo identifikoval i otec Byrne. Z Johna Doea č. 85 se stal Steven Earl Parent, osmnáctiletý radioamatér z El Monte.

Parentovi šli spát až v pět ráno. „Uložili jsme se ženou všechny tři děti k nám do postele, všichni jsme se objali a plakali jsme, dokud nás konečně nepřemohl spánek.“

Téhož dne, tedy v sobotu 9. srpna 1969, asi v devět hodin večer opustili Leno a Rosemary LaBiancovi společně se Suzanne Struthersovou, jedenadvacetiletou dcerou paní LaBiancové z předchozího manželství, jezero Isabella a vydali se autem na dlouhou cestu zpátky do Los Angeles. Jezero leží v oblíbené rekreační oblasti asi dvě stě čtyřicet kilometrů od města.

Suzannin patnáctiletý bratr Frank Struthers mladší byl u jezera na prázdninách u kamaráda Jima Saffieho, jehož rodiče tam mají chatu. Rosemary a Leno sem předešlé úterý zavezli rodinný motorový člun, aby se na něm chlapci mohli plavit, a v sobotu ráno přijeli znovu, aby Franka i s člunem odvezli zpátky domů. Chlapci si však pobyt tak užívali, že LaBiancovi dovolili Frankovi zůstat ještě jeden den, a teď se vraceli bez něj. Za zeleným thunderbirdem z roku 1968 měli zapřažený přírvěs s člunem.

Čtyřiačtyřicetiletý Leno byl generálním ředitelem jednoho losangeleského řetězce supermarketů. Byl italského původu a se svými bezmála sto kilogramy měl poněkud nadváhu. Rosemary byla štíhlá, atraktivní hnědovláska. Bylo jí osmatřicet let, kdysi pracovala jako obsluha v motorestu, měla za sebou několik různých zaměstnání jako servírka a jedno nepovedené manželství, potom si ale otevřela vlastní obchod s oblečením v ulici North Figueroa v Los Angeles. Nazvala ho Boutique Carriage a měla s ním velký úspěch. S Lenem se vzali v roce 1959.

Kvůli člunu nemohli jet tak rychle, jak byl Leno zvyklý, a na dálnici silně zaostávali za většinou ostatních aut, která se takhle při sobotě večer řítily směrem k Los Angeles a okolním předměstím. Jako mnoho dalších i oni měli toho večera v autě puštěné rádio a doslechli se z něj o vraždách na Cielo Drive. Podle Suzanne ta zpráva rozrušila zejména Rosemary, která před několika týdny svěřila své blízké kamarádce: „Někdo nám chodí do domu, když tam nejsme. Přehrabuje se nám ve věcech. Psy najdeme na zahradě, i když jsme je nechali zavřené uvnitř.“

NEDĚLE 10. SRPNA 1969

Kolem jedné hodiny po půlnoci vysadili LaBiancovi Suzanne u jejího bytu na Greenwood Place v losangeleské čtvrti Los Feliz. Leno a Rosemary bydleli v téže čtvrti na adrese Waverly Drive 3301, nedaleko Griffithova parku.

LaBiancovi však nejeli rovnou domů: zastavili se ještě na rohu Hillhurstovy a Franklinovy ulice.

John Fokianos, který má na rohu novinový stánek, zeleného thunderbirda se zapřaženým člunem hned poznal. Auto zajelo k čerpací stanici Standard naproti přes ulici a pak se otočilo do protisměru. Než dojelo k jeho trafice, Fokianos už měl připravené nedělní vydání novin *Los Angeles Herald Examiner* a přehled dostihových výsledků. Leno byl jeho pravidelným zákazníkem.

Fokianovi připadali manželé LaBiancovi po dlouhé cestě unavení. Zákazníci zrovna nechodili, a tak spolu pár minut poklábosili: „O Sharon Tateové, to byla hlavní událost dne. Nejdůležitější zpráva.“ Fokianos si později vybavil, že paní LaBiancovou vraždy viditelně velmi otřásl. Měl ve stánku několik výtisků zvláštního vydání *Los Angeles Sunday Times*, věnovaného právě oněm vraždám, a jeden LaBiancovým věnoval.

Díval se za nimi, jak odjíždějí. Nevšiml si, kolik bylo přesně hodin – věděl jen, že to bylo mezi jednou a druhou ranní, spíš ke druhé, protože krátce po jejich odjezdu začaly bary zavírat a k němu se nahrnuli zákazníci.

Pokud je známo, byl John Fokianos – s výjimkou vraha či vrahů – poslední, kdo viděl Rosemary a Lena LaBiancovy živé.

V neděli v poledne byla chodba před pitevnou v přízemí Justičního paláce našlapaná reportéry a kameramany. Všichni čekali na vyjádření šéfa úřadu okresního koronera.

Museli čekat opravdu dlouho. Ačkoliv pitvy začaly už v 9,50 dopoledne a do služby bylo povoláno hned několik řadových soudních lékařů

z úřadu koronera, poslední soudní pitva byla dokončena až ve tři hodiny odpoledne.

Pitvu Folgerové a Sebringa provedl soudní lékař R. C. Henry, pitvu Frykowského a Parenta soudní lékař Gaston Herrera. Všechny čtyři pitvy byly provedeny pod vedením a dozorem soudního lékaře zastávajícího úřad okresního koronera, Thomase Noguchiho, který zároveň osobně provedl poslední pitvu, která začala v 11.20.

Sharon Marie Polanská, bytem na adrese Cielo Drive 10050, běloška, 26 let, 160 cm, 61 kg, světlé vlasy, oříškově hnědé oči. Povolání oběti: herečka...

Pitevní protokoly bývají velmi strohé, chladné a věcné. Mohou naznačovat, jak oběť zemřela, poskytnout určitá vodítka ohledně posledních hodin jejího života, ale zcela opomíjejí fakt, že ještě donedávna byla lidskou bytostí. Každý protokol je svým způsobem shrnutím jednoho života, a přitom neobsahuje téměř žádné zmínky o tom, jak onen život probíhal. Nevíme, co měla oběť ráda, co nesnášela, koho milovala či nenáviděla, čeho se bála, oč usilovala, neznáme její pocity. Je to jen konečné, klinické shrnutí: „Tělo je normálně vyvinuté... Slinivka břišní bez jakýchkoliv patologických změn... Srdce symetrické, hmotnost 340 gramů...“

A přece oběti až dosud žily, každá měla nějakou minulost.

Životní příběh Sharon Tateové v mnoha směrech připomíná tiskovou zprávu filmového studia. Podle všeho chtěla být herečkou už od malička. V pouhých šesti měsících vyhrála v Dallasu soutěž o nejhezčí miminko. V šestnácti letech pak zvítězila v okresním kole soutěže krásy státu Washington, když získala titul Miss Richland a následně i Miss Autorama. Když byl její otec, důstojník z povolání, převelen do San Pedra, začala Sharon pravidelně jezdit stopem do nedalekého Los Angeles a obcházet filmová studia.

Kromě ctižádosti měla ještě jednu nespornou přednost: byla velmi krásná. Našla si agenta, kterému se podařilo ji obsadit do několika reklam a v roce 1963 jí domluvil konkurz do televizního sitkomu *Petticoat Junction*. Na natáčení si půvabné dvacetileté dívky všiml producent Martin Ransohoff a podle tiskového agenta studia jí řekl: „Zlato, z tebe udělám hvězdu.“

Ta hvězda ale stoupala poměrně pomalu. Sharon chodila na hodiny zpěvu, tance a herectví, které prokládala – povětšinou v černé paruce – občasnými šťeky v seriálech jako *Beverly Hillbillies* a *Petticoat Junction* či

roličkami ve dvou filmech, které produkoval Ransohoff: *Amerikanizace Emilky* a *Písečný ptáček*. V posledně jmenovaném měli hlavní role Elizabeth Taylorová a Richard Burton a film se natáčel v pobřežní oblasti Big Sur. Sharon se do nádherné pobřežní krajiny zamilovala. Kdykoliv zatažila uniknout z hollywoodského ruchu, odjela právě sem. Nenalícená se ubytovávala v chatovém komplexu Deetjen's Big Sur Inn, někdy sama, někdy s kamarádkami, vyrážela na túry po okolí nebo za sluncem na pláž, na večeri chodila do restaurace Nepenthe, kde mezi místní bez problémů zapadla. Řada z nich se teprve po její smrti dozvěděla, že byla herečkou.

Ačkoliv Sharon Tateová vizáží dokonale splňovala představu hollywoodské hvězdičky, podle jejích blízkých přátel se této nálepce alespoň v jednom směru vymykala. Nebyla promiskuitní. Měla jen několik vztahů a málokdy se jednalo o flirt, alespoň z její strany. Zjevně ji přitahovali dominantní muži. Po příchodu do Hollywoodu navázala dlouhodobý vztah s jistým francouzským hercem. Měl sklony k záchvatům vzteku a jednou ji zbil tak brutálně, že ji museli odvézt na ošetření do Losangeleské fakultní nemocnice.⁶ Krátce poté, v roce 1963, si na jedné neveřejné filmové předpremiéře Sharon všiml Jay Sebring, přemluvil společného známého, aby je představil, a po krátkých, nicméně značně medializovaných námluvách spolu Sharon a Jay navázali milenecký vztah, který trval až do Sharonina seznámení s Romanem Polanským.

V roce 1965 se producent Martin Ransohoff rozhodl, že už je načase, aby jeho chráněnka dostala větší roli. Obsadil ji do filmu *Ďáblovo oko*, v němž hlavní role hráli Deborah Kerrová a David Niven. Sharon Tateová je v titulcích uvedena na sedmém místě a ztvárňuje vesnickou dívku s nadpřirozenými schopnostmi. Neměla snad ani dvanáct replik – jejím hlavním úkolem bylo krásně vypadat, což bezesbýtku splnila. To ostatně platilo pro téměř všechny její filmy.

Ve filmu se David Niven stane obětí sekty, jejíž členové chodí zahaleni v kápích a provádějí rituální oběti.

Ačkoliv se film odehrává ve Francii, natáčení probíhalo v Londýně – a právě tam se Sharon v létě 1966 seznámila s Romanem Polanským.

Polanskému bylo v té době třiatřicet a už tehdy byl považován za jednoho z předních evropských režisérů. Narodil se v Paříži, jeho otec byl polský žid a matka Polka ruského původu. Když byly Romanovi tři roky,

6 Tip na něj získali policisté od Sharoniných rodičů. Od jedné ze Sebringových bývalých přítelkyň se navíc dozvěděli, že několik dnů před vraždou se dotyčný herec dostal do roztržky na jedné z hollywoodských diskoték i s kadeřníkem. Policie prověřila hercovo alibi a zjistila, že není možné, aby se na vraždách jakkoliv podílel. Navíc šlo jen o drobnou hádku: Sebring „balil“ nějakou dívku a herec se mu do toho pletl.

rodina se přestěhovala do Krakova. Tam zůstali až do roku 1940, kdy město obsadili Němci a uzavřeli židy v ghettu. Romanovi se s otcovou pomocí podařilo z ghetta uniknout a až do konce války žil u rodinných přátel. Oba jeho rodiče však byli deportováni do koncentračních táborů, přičemž jeho matka v Osvětimi zahynula.

Po válce studoval Polanski pět let na Polské národní filmové akademii v Lodži. V rámci diplomové práce napsal a zrežíroval krátkometrážní surrealistický film *Dva muži a skříň*, který se dočkal velkého uznání. Natočil pak ještě několik dalších krátkometrážních filmů, mezi nimi například snímek *Šibalové*, v němž jeho kamarád Wojtek Frykowski hrál roli zloděje. Po delším pobytu v Paříži se Polanski vrátil do Polska, kde natočil svůj první celovečerní film *Nůž ve vodě*. Snímek vyhrál Cenu kritiků na Benátském filmovém festivalu a byl nominován na Oscara v kategorii Nejlepší cizojazyčný film. Z teprve sedmadvacetiletého Polanského se rázem stal jeden z nejnadějnějších evropských filmových tvůrců.

V roce 1965 natočil Polanski svůj první anglickojazyčný film *Ošklivost* s Catherine Deneuveovou v hlavní roli. Následoval snímek *Ve slepé uličce*, který získal ocenění v kategorii Nejlepší film na filmovém festivalu v Berlíně, Cenu kritiků v Benátkách, čestné uznání v Edinburghu a cenu Giove Capitolino v Římě. Po vraždách novináři neopominuli upozornit na paralely s jeho filmovou tvorbou – v *Ošklivosti* se postava ztvárněná Deneuveovou zblázní a zavraždí dva muže, ve filmu *Ve slepé uličce* zase až na jednu jedinou výjimku potká všechny obyvatele opuštěného hradu bizarní osud. Novináři zmiňovali Polanského „zálibu v násilí“, nedodali už ovšem, že násilí je v jeho filmech častěji spíš naznačované než explicitně zobrazované.

Polanského osobní život byl podobně kontroverzní jako jeho filmy. Poté, co se v roce 1962 rozvedl se svou první ženou, polskou herečkou Barbarou Lassovou, stal se z režiséra známý playboy. Jeden jeho přítel později vzpomínal, jak Polanski listoval adresářem se slovy: „Tak kteroupak potěším dneska?“ Další poznamenal, že Polanského talentu se co do velikosti vyrovná jedině – jeho ego. Ti, kteří se neřadili mezi jeho přátele – a že jich bylo požehnaně –, byli ve svých vyjádřeních mnohem příkřejší. „Víte, co se říká o malých chlapech a velkém egu,“ komentoval jeden s narážkou na to, že Polanski neměří ani sto šedesát centimetrů. Některé okouzloval jeho uličnický šarm, jiné odpuzovala jeho arogance – každopádně měl zjevně dar vyvolávat silné emoce v každém, s kým se setkal.

Se Sharon tomu tak ovšem nebylo, alespoň ne zpočátku. Ransohoff je vzájemně představil na jednom velkém večírku, ale jeden na druhého

zjevně neudělali valný dojem. Jejich seznámení nebylo náhodné. Když se Ransohoff dozvěděl, že se Polanski chystá natočit parodii na filmové horory, navrhl mu, že by ji rád produkoval. Sharon pak chtěl obsadit do hlavní role. Polanski pozval Sharon na kamerové zkoušky a usoudil, že by to s ní mohlo jít. K filmu, který vešel ve známost jako *Ples upírů*, napsal Polanski scénář, režíroval ho a zahrál si v něm jednu z hlavních rolí. Stříhu se však ujal Ransohoff, což polský režisér nesl nelibě a od konečné verze se distancoval. Film byl spíše parodie a nadsázka než velké umění, ale komickým ztvárněním role nešikovného asistenta učeného bijce upírů odhalil Polanski další stránku svého mnohotvárného talentu. Sharon i tentokrát film zdobila svou krásou, aniž by v něm měla víc než tucet replik. Její postava se hned na začátku filmu stane obětí upíra a v závěrečné scéně kousne svého milence v podání Polanského, čímž z něho stvoří další nestvůru.

Ještě před koncem natáčení, byť po – na Polanského poměry – nezvykle dlouhém dvoření, se z Sharon a Romana stali milenci i mimo stříbrné plátno. Sebring se tuto novinku dozvěděl, když za Sharon přiletěl do Londýna. Pokud snad rozchod nesl těžce, dal si záležet, aby to nedával najevo, a rychle se pasoval do role rodinného přítele. Z některých jeho narážek však Sebringovi přátelé usoudili, že doufá, že Sharon bude mít Romana za chvíli dost, případně on jí, a až k tomu dojde, hodlá být nablízku. Pokud však někdo tvrdil, že je Sebring do Sharon pořád zamilovaný, byly to spíše domněnky – Sebring měl sice stovky známých, ale jen málo opravdu blízkých přátel, a svoje nejniternější pocity si důsledně nechával pro sebe. Přesto se však dá soudit, že i když se povaha jejich vztahu změnila, stále k Sharon choval značnou náklonnost. Po rozchodu měl Sebring poměr s řadou žen, ale z policejních výsledků vyplývá, že se jednalo převážně o známosti založené spíš na sexu než na citech, po většinou na jednu noc.

Studio Paramount pověřilo Polanského zfilmováním románu Iry Levina *Rosemary má děťátko*. Roli mladé ženy, která porodí satanovo dítě, ztvárnila ve filmu Mia Farrowová. Dokončen byl koncem roku 1967. Dvačátého ledna 1968 si pak Polanski k překvapení mnoha svých přátel, kterým tvrdil, že už se nikdy neožení, vzal Sharon při nekonvenčním obřadu v Londýně.

Film *Rosemary má děťátko* měl premiéru v červnu 1968. Ve stejném měsíci si Polanští pronajali dům patřící herečce Patty Dukeové na Summit Ridge Drive 1600 v Los Angeles. Právě tehdy pro ně začala pracovat paní Chapmanová. Počátkem roku 1969 se doslechli, že se zřejmě uvolní dům na Cielo Drive 10050. S Terryem Melcherem se sice nikdy osobně nesetkali,

ale Sharon s ním několikrát telefonovala a dohodli se, že jim Melcher postoupí svou nájemní smlouvu. Dvanáctého února 1969 Polanští smlouvu podepsali, čímž se zavázali k úhradě nájemného ve výši dvanáct set dolarů měsíčně, a o tři dny později se nastěhovali.

Rosemary má dítě byl filmový hit, ale Sharon se jako herečka nikdy tak úplně neprosadila. V roce 1967 se její polonahé fotografie objevily v březnovém vydání *Playboye* (nafotil je sám Polanski při natáčení *Plesu upírů*) a doprovodný článek začínal slovy „Tohle bude rok Sharon Tateové...“ Předpověď se ale nenaplnila, rozhodně ne v onom roce. Řada kritiků sice uznale vyzdvihovala její neobyčejnou krásu, ovšem ani ta, ani dva další filmy, ve kterých se objevila – *Nedělejte zmatek* s Tonym Curtisem a *Dům sedmi rozkoší* s Deanem Martinem –, ji ke hvězdné dráze příliš nepřiblížily. Její největší role přišla v roce 1967 ve filmu *Údolí panenek*, kde hrála herečku Jennifer, která se dozví, že má rakovinu prsu, a předávkuje se prášky na spaní. Těsně před smrtí Jennifer konstatuje: „Já vím, že nemám talent a že mám jen dobrou figuru.“

Někteří recenzenti měli za to, že tahle slova docela výstižně shrnují i výkon samotné Sharon Tateové. Abychom ale byli spravedliví, nedostala do té doby jedinou roli, v níž by svůj případný herecký talent mohla náležitě uplatnit.

Nebýla opravdová hvězda, ještě ne. Její kariéra jako by balancovala těsně na hraně skutečného úspěchu, ale zrovna tak mohla dál stagnovat, nebo naopak začít upadat.

Poprvé v Sharonině životě však její ambice ustoupily do pozadí. Na první místo se dostalo manželství a těhotenství a podle jejích nejbližších jako by snad nic jiného ani nevnímala.

Proslýchalo se, že soužití Polanských není úplně bezproblémové. Několik Sharoniných kamarádek policii vypovědělo, že Sharon čekala s oznámením těhotenství Romanovi tak dlouho, aby už bylo pozdě na potrat. Pokud snad Sharon trápilo, že Polanski životní styl proutníka neopustil ani po svatbě, dobře to skrývala. Sama často dávala k dobru historku, která tou dobou v Hollywoodu kolovala: o tom, jak Roman projížděl autem Beverly Hills, když vtom si všiml půvabné dívky před sebou. „Slečno, vy máte ale lu-xus-ní prdelku!“ zakřičel na ni. Teprve když se otočila, uvědomil si, že je to jeho vlastní žena. Bylo ale zřejmé, že Sharon doufala, že je dítě jako manžele sblíží.

Hollywood je místo, kde na sebe všichni nevraží a s oblibou jeden druhého pomlouvají. Při výslechu kolegů a známých jednotlivých obětí se policii dostalo neuvěřitelného množství jedovatostí. Z desítek protokolů ovšem vyznívá zajímavá skutečnost: nikdo z těch, kdo Sharon Tateovou

doopravdy znali, o ní neřekl jediné křivé slovo. Nesmírně milá, trochu naivní – tak ji popisovali nejčastěji.

Onu neděli vyšel v deníku *Los Angeles Times* článek reportéra, který Sharon osobně znal. Popsal ji jako „mimořádně krásnou ženu dokonalé postavy s jemnými, něžnými rysy“.

Na rozdíl od Thomase Noguchiho ji však nikdy neviděl při soudní pitvě.

Příčina smrti: četné bodné rány v oblasti hrudníku a zad, které zasáhly srdce, plíce a játra a způsobily masivní krvácení. Oběti bylo zasazeno šestnáct bodných ran, z nichž pět bylo samo o sobě bylo smrtelných.

Jay Sebring, bytem na adrese Easton Drive 9860, Benedict Canyon, Los Angeles, běloch, 35 let, 1675 cm, 54,5 kg, černé vlasy, hnědé oči. Oběť se živila jako kadeřník, resp. vlasový stylist, a vlastnila společnost Sebring International...

Jay Sebring se narodil v Detroitu ve státě Michigan jako Thomas John Kummer. Jméno si změnil krátce po příchodu do Hollywoodu, poté co čtyři roky působil jako holič u námořnictva. Příjmení si vypůjčil z názvu známého automobilového závodu na Floridě, protože se mu líbilo, jaký dělá dojem.

Dojem hrál v jeho osobním i profesním životě stěžejní roli. Jezdil drahým sportákem, chodil do populárních klubů, dokonce si nechával šít džínové bundy Levi's na míru. Zaměstnával na plný úvazek komorníka, pořádal opulentní večírky a bydlel v „prokletém“ domě v Benedict Canyonu na Easton Drive 9860. Ten kdysi býval hnízdečkem lásky herečky Jean Harlowové a producenta Paula Berna, který však v ložnici Harlowové spáchal dva měsíce po svatbě sebevraždu. Podle Sebringových známých si Jay koupil dům právě kvůli výstřední pověsti.

Všeobecně se proslýchalo, že jisté filmové studio jednou dopravilo Sebringa letecky do Londýna jen proto, aby mohl ostříhat George Pepparda. Vyšlo je to na pětadvacet tisíc dolarů. Byl to sice s největší pravděpodobností stejný výmysl jako další oblíbený drb, podle něhož měl Sebring černý pás v karate (ve skutečnosti mu Bruce Lee dal jen pár lekcí), i tak ale není pochyb, že byl předním americkým pánským vlasovým stylistou a že se víc než kdo jiný zasadil o revoluci v péči o vlasy u mužů. Kromě Pepparda patřili mezi jeho zákazníky Frank Sinatra, Paul Newman, Steve McQueen, Peter Lawford a spousta dalších filmových hvězd. Řada z nich také přislíbila investovat do jeho nově založené společnosti Sebring International. Jay si sice hodlal ponechat svůj původní losangeleský kadeřnický salon na adrese North Fairfax 725, souběžně s ním ale plánoval provozovat i franšízové obchody a vést pod svým jménem na trh řadu

kosmetických přípravků pro muže. První obchod byl otevřen v květnu 1969 v San Francisku a slavnostního otevření se zúčastnili mimo jiné i Abigail Folgerová či rodiče Sharon Tateové.

Devátého dubna 1968 podal Sebring žádost o pojištění profesní odpovědnosti u kalifornské pojišťovny Occidental Life Insurance Company s limitem pojistného plnění ve výši půl milionu dolarů. Podle interního šetření, které provedla společnost Retail Credit Company, činilo Sebringovo čisté jmění zhruba sto tisíc dolarů, z čehož osmdesát tisíc dolarů představovala tržní cena jeho domu. Společnost Sebring, Inc., kterou založil, vykazovala aktiva v hodnotě sto padesát tisíc dolarů a pasiva v hodnotě sto patnáct tisíc dolarů.

Při interním šetření došlo i na Sebringův osobní život. Byl jednou ženatý: v říjnu 1960 se oženil s modelkou Cami. Rozešli se v srpnu 1963 a jejich manželství bylo pravomocně rozvedeno v březnu 1965. Děti neměli. Zpráva rovněž uváděla, že Sebring „neužívá pravidelně žádné drogy“. O tom však losangeleská policie věděla svoje.

Policisté navíc věděli ještě něco – něco, na co pracovníci Retail Credit Company nikdy nepřišli. Během množství výslechů, které policie provedla, vyšla najevo temnější stránka Sebringovy povahy. V policejní zprávě se doslova uvádí: „Byl považován za protřelého svůdníka a do svého domu v Hollywoodu si vodil množství žen. Svazoval je jutovým lankem a s jejich svolením je následně šlehal bičíkem a měl s nimi pohlavní styk.“

Zvěsti o těchto praktikách se šířily Hollywoodem už dlouho. Teď se jich chopil i tisk a staly se základem nesčetných teorií, jimž vévodila ta, že v noci na 9. srpna 1969 se na Cielo Drive 10050 odehrávaly jakési sadomasochistické orgie.

Policie ovšem ani na okamžik vážně neuvažovala nad tím, že by Sebringovy netradiční sexuální choutky jakkoliv souvisely s vraždami. Žádná z dívek, s nimiž policie mluvila – a bylo jich opravdu hodně vzhledem k tomu, že jich Sebring během jediného týdne často vystřídal pět až šest –, nevyověděla, že by jí Sebring doopravdy ublížil, i když prý často po dívkách chtěl, aby předstíraly bolest. Pokud bylo policii známo, Sebring se neoddával ani sexuálním orgiím: na to se až příliš bál, že by se kvůli svým výstřelkům stal předmětem výsměchu. Nudná pravda byla podle všeho taková, že za pečlivě pěstovanou veřejnou image se skrýval osamělý, zakomplexovaný muž, který si byl sám sebou tak nejistý, že se i v sexu musel uchýlovat k fantaziím.

Příčina smrti: masivní krevní ztráta – oběť doslova vykrvácela. Oběť utrpěla sedm bodných ran a jedno střelné poranění, přičemž nejméně tři z bodných ran i střelná rána by samy o sobě byly smrtelné.

Abigail Anne Folgerová, běloška, 25 let, 165 cm, 54,5 kg, hnědé vlasy, oříškově hnědé oči, od 1. dubna bytem na adrese Cielo Drive 10050. Předchozí bydliště: Woodstock Road 2774. Povolání: dědička Folgerova kávového impéria...

Abigail „Gibby“ Folgerová byla oficiálně uvedena do společnosti 21. prosince 1961 v sanfranciském hotelu St. Francis. Ples v italském stylu byl jedním z vrcholů společenské sezóny a debutantka měla na sobě zářivě žluté šaty od Diora, které si předešlého léta pořídila v Paříži.

Abigail vystudovala prestižní dívčí vysokou školu Radcliffe College, kde promovala s vyznamenáním. Nějakou dobu pracovala jako vedoucí marketingového oddělení Univerzitního muzea umění při Kalifornské univerzitě v Berkeley. Tuto pozici opustila a našla si zaměstnání v jednom newyorském knihkupectví, načež začala působit jako sociální pracovnice v newyorských ghettech. Právě v New Yorku jí začátkem roku 1968 polský spisovatel Jerzy Kosiński představil Wojtka Frykowského. V srpnu pak Abigail s Wojtkem společně opustili New York a vydali se autem zpět do Los Angeles, kde si pronajali dům na Woodstock Road 2774, kousek od Mulholland Drive v Hollywood Hills. Přes Frykowského se pak Abigail seznámila s Polanskými, Sebringem a dalšími z okruhu jejich přátel. I ona patřila k akcionářům společnosti Sebring International.

Krátce po příjezdu do jižní Kalifornie se Abigail zaregistrovala jako dobrovolná sociální pracovnice u losangeleského okresního úřadu správy sociálního zabezpečení. Každý den vstávala brzy ráno a vyrážela plnit úkoly do vyloučených čtvrtí, jako byly Watts nebo Pacoima. V této práci pokračovala až do chvíle, než se s Frykowským nastěhovali do domu na Cielo Drive 10050.

Poté se s ní udála jakási změna. Nejspíš za to mohla kombinace několika příčin. Deprimovalo ji, jak málo toho svou prací zmůže a s jak velkými problémy se lidé ve vyloučených oblastech stále potýkají. „Hodně sociálních pracovníků přijde pozdě večer domů, dají si koupel a tou ze sebe smyjí, co za ten den zažili,“ svěřila se jednou dlouholeté kamarádce ze San Franciska. „Ale já to nedokážu. To utrpení se člověku zaryje pod kůži.“ V květnu toho roku se o úřad starosty Los Angeles ucházel černošský radní Thomas Bradley, který kandidoval proti stávajícímu starostovi Samuelu Yortymu. Po kampani plné rasistických urážek však utrpěl porážku a Abigail byla z toho všeho rozčarovaná a zahořklá. K práci sociální pracovnice se už nevrátila. Trápilo ji také, jakým směrem se ubírá vztah s Frykowským, jakož i jejich časté užívání drog, které už dávno přerostlo hranice pouhého experimentování.

S tím vším se svěřovala svému psychoterapeutovi Martinu Flickerovi. Chodila k němu pětkrát týdně, od pondělí do pátku, vždycky na půl pátou odpoledne.

Onen pátek přišla jako obvykle.

Flicker policii sdělil, že podle jeho názoru už byla Abigail téměř připravena Frykowského opustit, prý usilovně shromažďovala odvahu, aby zvládla být sama.

Policie nedokázala přesně určit, kdy Folgerová s Frykowským začali užívat drogy soustavně a ve velkém. Zjistilo se, že při cestě autem napříč Spojenými státy se zastavili v texaském Irvingu, kde několik dnů bydleli u významného drogového dealera, který byl losangeleské i dallaské policii dobře známý. Dealery rovněž pravidelně hostili i u sebe doma, a to jak na Woodstock Road, tak po přestěhování na Cielo Drive. William Tenant policii vypověděl, že kdykoliv do domu na Cielo Drive přišel, zdála se mu Abigail „narkotiky vždycky úplně omámená“. Když s ní onoho pátku asi v deset večer naposledy mluvila její matka, Gibby se jí údajně zdála být při smyslech, jen „trochu v náladě“. Paní Folgerová o dceřiných problémech věděla a mimo jiné věnovala množství peněz i času lékařské klinice v sanfranciské čtvrti Haight-Ashbury, která byla ve své době průkopníkem léčby drogových závislostí.

Soudní pitva prokázala, že Abigail Folgerová měla v těle 2,4 miligramu MDA, tedy methylen-dioxy-amfetaminu. Bylo to víc, než se našlo v těle Wojtka Frykowského (0,6 miligramu), což ale nemuselo nutně znamenat, že by Abigail užila větší množství drogy – mohla si ji prostě jen vzít později než on.

Účinky MDA se různí v závislosti na konkrétní osobě a požití dávce, ale jedno bylo nepochybné: toho večera si Abigail plně uvědomovala, co se děje.

Oběti bylo zasazeno osmadvacet bodných ran.

Wojciech „Wojtek“ Frykowski, běloch, 32 let, 178 cm, 75 kg, světlé vlasy, modré oči. Frykowski žil v nesezdaném svazku s Abigail Folgerovou...

○ Wojtkovi Roman Polanski novinářům později řekl, že „talentu sice moc nepobral, zato šarmu měl na rozdávání“. Ti dva se spřátelili už v Polsku. Frykowského otec se údajně podílel na financování jednoho z režisérových raných filmů. Už v Polsku byl Frykowski známý playboy. Podle dalších emigrantů, kteří se s ním znali, se Frykowski kdysi prý dostal do potyčky se dvěma příslušníky tajné policie a oba zneškodnil, což možná mohlo mít souvislost s jeho odjezdem z Polska v roce 1967. Byl dvakrát

rozvedený a měl syna, kterého ovšem po odjezdu do Paříže zanechal v Polsku. Jak v Paříži, tak později v New Yorku Polanski Wojtka finančně podporoval a povzbuzoval ho v naději, že se mu podaří prorazit s některým z jeho velkolepých plánů. Příliš optimistický ale nebyl, na to ho znal až moc dobře. Žádný z Wojtkových plánů nikdy tak úplně nevyšel. Sám Wojtek lidem tvrdil, že je spisovatel, ale nikdo si nepamatuje, že by od něj kdy něco četl.

Přátelé Abigail Folgerové na policii vypověděli, že ji Frykowski naučil brát drogy, aby ji měl pod kontrolou. Wojtkovi kamarádi tvrdili pravý opak – drogy prý obstarávala Folgerová, aby si ho udržela.

V policejní zprávě stojí: „Neměl vlastní zdroj příjmů a žil z peněz Folgerové... Užíval ve velkém kokain, meskalin, LSD, marihuanu a hašiš... Byl extrovertní typ a téměř každého, koho potkal, zval k sobě domů. Drogové večírky byly na denním pořádku.“

Wojtek o svůj život bojoval ze všech sil. Utrpěl dvě střelná poranění, byl třináctkrát udeřen do hlavy tupým předmětem a utržil jedenapadesát bodných ran.

Steven Earl Parent, běloch, 18 let, 183 cm, 79 kg, zrzavé vlasy, hnědé oči...

V červnu odmaturoval na střední škole Arroyo High School. Randil s různými děvčaty, ale vážnou známost neměl. Na plný úvazek pracoval jako poslíček pro instalátérskou firmu, k tomu ještě na částečný úvazek prodával po večerech v obchodě s radiotechnikou. Dvě brigády měl proto, aby si našetřil dost peněz a v září mohl nastoupit na vyšší odbornou školu.

Oběť měla jedno obranné sečné poranění a byla čtyřikrát postřelena.

Při fluoroskopickém vyšetření, které předcházelo pitvě Jaye Sebringa, objevil soudní lékař Noguchi v prostoru mezi zády a košilí zemřelého zapadlou střelu. Během pitev se pak našly tři další: jedna v těle Frykowského, dvě v Parentově těle. Tyto střely, společně s jednotnou střelou z brokovnice a úlomky nalezenými v Parentově autě, byly předány k expertize seržantovi Williamu Leeovi z útvaru pro střelné zbraně a výbušniny Ústavu forenzních věd. Lee dospěl k závěru, že všechny střely, vyjma té z brokovnice, byly pravděpodobně vystřeleny z téže zbraně a jsou ráže .22.

V době, kdy probíhaly soudní pitvy, se na seržanta Jesse Bucklese, tedy na jednoho z příslušníků losangeleské policie pověřeného vyšetřováním vražd na Cielo Drive, obrátili dva policisté z oddělení vražd losangeleského

úřadu šerifa – seržanti Paul Whiteley a Charles Guenther. Sdělili mu něco mimořádně zvláštního.

Dne 31. července byli přivoláni na adresu Old Topanga Road 964 v Malibu, aby prověřili oznámení o podezření z vraždy. Na místě našli tělo čtyřiatřicetiletého učitele hudby Garyho Hinmana. Byl ubodán.

Co na tom bylo tak zvláštní? Podobně jako u vražd na Cielo Drive zanechal pachatel či pachatelé na místě činu vzkaz. Na stěně obývacího pokoje, poblíž Hinmanova těla, byla krví oběti tiskacím písmem napsána dvě slova: POLITICAL PIGGY („politické prasátko“).

Whiteley dále Bucklesovi sdělil, že v souvislosti s vraždou už zadrželi podezřelého, mladého hippie hudebníka jménem Robert Beausoleil, řečeného Bobby. Byl zadržen při jízdě autem, které patřilo Hinmanovi, na košili a kalhotách měl krev a v podběhu kola auta se našel schovaný nůž. K zadržení došlo 6. srpna, takže v době vražd na Cielo Drive byl Beausoleil již ve vazbě. Bylo však možné, že Hinmanovu vraždu nespáchal sám. Beausoleil žil se skupinou dalších hippies na Spahnově ranči, což je starý filmový ranč poblíž losangeleského předměstí Chatsworth. Je to prý prapodivná parta lidí, jejichž vůdcem je jakýsi chlapík jménem Charlie, který ostatní podle všeho přesvědčil o tom, že je vtělením Ježíše Krista.

Whiteley později vzpomínal, že jakmile vyslovil slovo hippies, Buckles ztratil zájem. „Ale nee,“ odtušil. „My víme, co za těma vraždama je. Došlo k nim při jednom velkém kšeftu s drogama.“

Whiteley mu znovu zdůraznil ony zarážející paralely, jako například způsob usmrcení obětí. V obou případech zanechal pachatel či pachatelé na místě vzkaz. V obou případech byl napsaný tiskacím písmem, vždy navíc krví oběti. A v obou případech figurovala písmena PIG („prase“). Tyto okolnosti by byly neobvyklé i jednotlivě. Natož všechny dohromady. Pravděpodobnost, že by to mohla být náhoda, se limitně blížila nule.

Seržant Buckles z losangeleské policie však seržantům Whiteleymu a Guentherovi z úřadu šerifa sdělil: „Pokud se neozveme plus minus do týdne, upřednostnili jsme jinou vyšetřovací verzi.“

Něco málo přes čtyřiadvacet hodin od nálezu obětí na Cielo Drive získala losangeleská policie od místního úřadu šerifa důležité vodítko, a kdyby se jí měla řídit, mohla už tehdy zřejmě případ vyřešit.

Buckles se však seržantům nikdy neozval a nepovažoval tuto informaci ani za tak důležitou, aby kvůli ní došel na druhý konec pitevně a předal ji svému nadřízenému, poručíkovi Robertu Helderovi, který byl pověřen vedením vyšetřování vražd na Cielo Drive.

Noguchi na žádost poručíka Helderera zatajil novinářům některá konkrétní zjištění. Nezmínil se o počtu ran zasazených obětem ani o tom, že u dvou zemřelých byla v těle zjištěna přítomnost drog. Znovu popřel dokola opakované zvěsti, že došlo k sexuálnímu zneužití obětí nebo zohavení pohlavních orgánů. Ani jedno z těchto tvrzení se nezakládá na pravdě, zdůraznil.

Na otázku ohledně Sharonina dítěte sdělil, že paní Polanská byla v osmém měsíci těhotenství, které bylo fyziologické, plod byl mužského pohlaví a vyvíjel se adekvátně stupni těhotenství. Kdyby byl vyňat do dvaceti minut po matčině smrti císařským řezem, nejspíš by byl přežil. „V době nálezu těl však už bylo příliš pozdě.“

K novinářům toho dne promluvil také poručík Helder. Ano, Garretson je stále v cele předběžného zadržení. Ne, poručík nemůže nijak komentovat, jaké důkazy proti němu policie má. Může jen uvést, že policie aktuálně prověřuje jeho kontakty.

Na další naléhání Helder připustil: „Nemáme žádné spolehlivé informace, které by omezovaly vyšetřování na jediného podezřelého. Pachatel mohl jednat sám. Mohli být dva. Mohli být i tři.“

Nicméně si nemyslím, že by nám tu pobíhal nějaký maniak,“ dodal.

Toho dne v 16.25 v Parkerově centru zahájil poručík A. H. Burdick vyšetření Williama Garretsona na detektoru lži.

Burdick nepřipojil Garretsona na detektor lži hned. Podle zavedeného postupu proběhla úvodní fáze vyšetření jako neformální rozhovor, během něhož se odborník na fyziodetekční vyšetření snaží, aby se podezřelý uvolnil, a zároveň se z něj pokouší dostat co největší množství základních informací.

Garretson byl očividně vyděšený, ale při rozhovoru se trochu uvolnil. Pověděl Burdickovi, že je mu devatenáct let, pochází z Ohia a v březnu toho roku si ho těsně před svým odjezdem do Evropy najal Rudi Altobelli. Jeho úkol je jednoduchý: starat se o domek pro hosty a Altobelliho tři psy. Za to mu Altobelli poskytl zdarma ubytování, platí mu pětaticet dolarů týdně a slíbil mu, že mu po návratu uhradí letenku zpátky do Ohia.

Garretson uvedl, že s obyvateli rodinného sídla moc do kontaktu nepřišel. Některé jeho odpovědi se to zdály potvrzovat. Frykowski pro něj například byl stále „ten mladší Polanski“ a Sebringa zjevně neznal vůbec, podle jména ani podle vzhledu, ačkoliv jeho černé porsche zahlédl na příjezdové cestě několikrát.

Na otázku, co dělal před vraždami, Garretson odpověděl, že ve čtvrtek večer se u něj zastavil jeden známý. Dorazil se svou přítelkyní, přinesli

šest piv a trochu trávy. Garretson si byl jistý, že to bylo ve čtvrtek, protože dotyčný je ženatý „a tuhle s sebou už takhle párkrát přivedl, vždycky ve čtvrtek, chápete, protože to ho žena pouští ven“.

OT. „Takže váš dům používají jako takové hnízdečko lásky?“

ODP. „Jo, přesně tak, já jsem si dal pivo a oni se muchlovali...“

Garretson si vybavil, že vypil čtyři piva, vykouřil dva jointy, vzal si jednu tabletu dexedrinu a v pátek mu z toho bylo celý den zle.

V pátek se Garretson podle svých slov někdy kolem půl deváté nebo deváté večer vypravil na Sunset Strip, aby si koupil cigarety a nějakou mraženou hotovku k večeři. Odhadoval, že byl zpátky kolem desáté, ale neměl hodinky, takže si tím nemohl být jistý. Když procházel kolem rodinného sídla, všiml si, že se uvnitř svítí, ale nikoho neviděl. Nevšiml si ani ničeho zvláštního.

Potom „asi kolem tří čtvrtě na dvanáct nebo tak nějak dorazil Steve [Parent] a přivezl s sebou rádio, takový ten radiobudík, víte. Já jsem ho teda vůbec nečekal, ale on se ptal, jak se mám a tak vůbec...“ Parent přístroj zapojil, aby Garretsonovi předvedl, jak funguje, ale ten o něj neměl zájem.

Pak „jsem mu nabídnul pivo... on ho vypil a potom si někam zavola – snad někomu poblíž křižovatky ulic Santa Monica Boulevard a Doheny – a pak povídal, že tam pojede, takže se sebral a šel, no a to bylo, však víte, to bylo naposled, co jsem ho viděl“.

Radiobudík nalezený v Parentově voze se zastavil v 0.15, což přibližně odpovídalo době vraždy. Mohla to sice být jen pozoruhodná shoda okolností, ale logický závěr byl spíše takový, že Parent hodiny nastavil, když přístroj předváděl Garretsonovi, a vypožil jej z elektřiny až těsně před odchodem. To by odpovídalo Garretsonově časovému odhadu.

Garretson údajně po Parentově odchodu napsal několik dopisů a poslouchal hudbu. Spát šel až těsně nad ránem. I když tvrdil, že během noci nic neobvyklého nezaslechl, přiznal, že „měl strach“.

Proč? zeptal se Burdick.

Garretson odpověděl, že krátce po Stevově odchodu si všiml, že klika u dveří je pootočená směrem dolů, jako by se snad někdo pokoušel dveře otevřít. A když si chtěl zavolat, aby zjistil, kolik je hodin, telefon byl hluchý.

Stejně jako ostatním policistům se ani Burdickovi nechtělo věřit, že by Garretson, který byl podle svých slov celou noc vzhůru, vůbec nic neslyšel, zatímco sousedé, kteří bydleli mnohem dál, zaslechlí křik či střelbu. Garretson však trval na tom, že on nic neslyšel ani neviděl. Jednou věcí už si však tak jistý nebyl – nepamatoval si, zda když pouštěl Altobelliho

psy ven, vyšel na zahradu za domem. Burdickovi se zdálo, že v tomto ohledu odpovídá vyhýbavě. Ze zahrady sice nemohl na rodinné sídlo vidět, ale mohl něco zaslechnout.

Pro kriminalisty se blížila chvíle pravdy. Burdick začal nastavovat detektor lži a souběžně Garretsonovi předčítal seznam otázek, které mu hodlá položit.

I to je standardní postup, tak trochu psychologický trik. Dotazovaný ví, jaké otázky padnou, ale neví kdy, což buduje napětí a zesiluje fyziologické reakce. Poté Burdick zahájil vyšetření.

OT. „Je vaše skutečné příjmení Garretson?“

ODP. „Ano.“

Žádná výraznější reakce.

OT. „Máte co do činění se smrtí Steva?“

ODP. „Ne.“

Garretson se díval přímo před sebe a nemohl tak vidět Burdickovi do tváře. Burdick nezúčastněným hlasem přešel k další otázce a nedal nijak najevo, že se kovové hroty na papíře rozkmitaly.

OT. „Rozuměl jste otázkám?“

ODP. „Ano.“

OT. „Cítíte se za Stevovu smrt odpovědný?“

ODP. „Za to, že jsme se vůbec znali, to jo.“

OT. „Prosím?“

ODP. „Za to, že jsme se vůbec znali. Jako že kdyby mě neznal, tak by ten večer nepřišel a nic by se mu nestalo.“

Burdick uvolnil manžetu na Garretsonově paži, vyzval ho, aby se uvolnil, a chvíli si jen neformálně povídali. Potom manžetu znovu natlakoval a položil stejné otázky, jen s drobnými obměnami.

OT. „Je vaše skutečné příjmení Garretson?“

ODP. „Ano.“

OT. „Zastřelil jste Steva?“

ODP. „Ne.“

Žádná výraznější reakce.

Následovaly další irelevantní otázky a poté: „Víte, kdo způsobil smrt paní Polanské?“

ODP. „Ne.“

OT. „Způsobil jste smrt paní Polanské vy?“

ODP. „Ne.“

Opět žádná výraznější reakce.

Burdick tentokrát akceptoval Garretsonovo vysvětlení, že se za Parentovu smrt cítí odpovědný, ačkoliv se na ní ani na ostatních vraždách

nepodílel. Vyšetření pak probíhalo ještě zhruba půl hodiny, během nichž Burdick vyloučil několik možných vyšetřovacích verzí. Garretson není gay, nikdy neměl pohlavní styk s žádnou z obětí a nikdy neobchodoval s drogami.

Nic nenaznačovalo, že Garretson lže, přesto byl v průběhu celého vyšetření nervózní. Burdick se ho zeptal proč. Garretson vysvětlil, že když ho vedli do cely, jeden z policistů na něj ukázal a prohlásil: „To je ten chlápek, co pozabíjel všechny ty lidi.“

OT. „Chápu, že vás to asi rozhodilo. Ale to přece neznamená, že lžete?“

ODP. „Nelžu, jenom tomu nerozumím.“

OT. „Čemu nerozumíte?“

ODP. „No, třeba tomu, proč mě taky nezabili.“

OT. „To ani já.“

Výsledky vyšetření na detektoru lži se u soudu jako důkaz nepřipouštějí, nicméně policie v jejich informativní přínos věří.⁷ Garretson vyšetřením úspěšně prošel, byť mu to v tu chvíli policie nesdělila. „Na základě výsledků vyšetření se odborník na fyziodetekční vyšetření domnívá,“ napsal kapitán Don Martin, komisař z Ústavu forenzních věd, do úředního protokolu, „že pan Garretson vypovídá pravdivě a na vraždách v domě Polanských se žádným způsobem nepodílel.“

Mimo záznam se však Burdick nechal slyšet, že zatímco je podle něj Garretson „čistý“, pokud jde o účast na vraždách, v ostatních ohledech zůstává jeho svědecká výpověď poněkud „neprůkazná“. Možná něco zaslechl a pak se ze strachu až do rána schovával. To byla ovšem jen domněnka.

V zásadě byl však po vyšetření na detektoru lži William Eston Garretson vyloučen z okruhu „pravděpodobných pachatelů“. Pořád tu ale zůstávala ta neodbytná otázka, proč byly zabity všechny osoby přítomné na Cielo Drive 10050 vyjma jedině.

Jelikož nemohla policie připadnout na žádnou odpověď, a nepochybně částečně i proto, že Garretson zůstal jediný naživu a jako podezřelý se tedy vyloženě nabízel, odložila policie jeho propuštění ještě o jeden den.

Tutéž neděli kontaktoval policisty student Kalifornské univerzity v Los Angeles jménem Jerrold D. Friedman, aby je informoval, že v pátek večer kolem tři čtvrtě na dvanáct telefonoval Steven Parent právě jemu. Parent měl Friedmanovi sestavit stereo soupravu a chtěl s ním probrat

7 V roce 1972 soudce Vrchního soudu v Los Angeles rozhodl v rozporu se stávající judikaturou, když ve věci nezákonného držení marihuany připustil výsledky vyšetření na detektoru lži jako důkaz.

podrobnosti. Friedman se zkoušel vymluvit na pokročilou hodinu, ale nakonec to vzdal a řekl Parentovi, aby se tedy na pár minut zastavil. Parent se ho zeptal, kolik je hodin, a když mu to Friedman řekl, prohlásil, že dorazí kolem půl jedné.⁸ Podle Friedmana ovšem „už nedorazil“.

Tu neděli přišla losangeleská policie nejen o dosud nejslibnějšího podezřelého, ale rozplynula se jí i další nadějná stopa. Červené ferrari Sharon Tateové, o němž se policie domnívala, že jím pachatel či pachatelé mohli ujet z místa činu, se našlo v jednom autoservisu v Beverly Hills, kam ho Sharon zavezla předešlý týden na opravu.

Toho večera se z Londýna vrátil Roman Polanski. Reportéři, kteří na něho čekali na letišti, jej popisovali jako „zcela zdrceného“ a „zničeného onou tragédií“. S tiskem Polanski mluvit odmítl, ale jeho mluvčí popřel, že by se zvěsti o manželské roztržce zakládaly na pravdě. Polanski prý zůstal v Londýně, protože tam potřeboval dokončit práci. Sharon se vrátila domů dříve, a to lodí, neboť letecké společnosti ženám v posledních dvou měsících těhotenství létat neumožňují.

Polanski byl převezen do bytu v areálu společnosti Paramount, kde zůstal v ústraní pod lékařským dohledem. Policie jej ještě večer krátce vyslechla, on si však nedokázal vybavit nikoho, kdo by k vraždám mohl mít motiv.

Toho večera se do Los Angeles vrátil i Frank Struthers. Kolem půl deváté ho Saffieovi vysadili u dlouhé příjezdové cesty vedoucí k rezidenci LaBiancových. Když patnáctiletý chlapec vlekl kufr a tábornické vybavení k domu, všiml si, že rodinný člun je pořád ještě naložený na přívěsu za Lenovým thunderbirdem. Připadalo mu to zvláštní: nevlastní otec nechával člun přes noc venku jen nerad. Frank si uložil věci do garáže a vydal se k zadnímu vchodu.

Teprve v tu chvíli si všiml, že jsou rolety na všech oknech stažené. Nevzpomínal si, že by je takhle někdy předtím viděl, a trochu ho to vystrašilo. V kuchyni se svítilo, a tak zaklepal na dveře. Nikdo se ale neozval. Zavolal, ovšem opět bez odpovědi.

Teď už byl hodně rozrušený. Vydal se k nejbližší telefonní budce, která byla u stánku s hamburgery na rohu Hyperion Avenue a Rowena Avenue. Vytočil číslo domů, ale telefon nikdo nezvedl. Zkusil se tedy dovolat své sestře do restaurace, kde pracovala. Suzanne neměla toho večera směnu, ale vedoucí se nabídl, že zkusí zavolat k ní domů. Frank mu nadiktoval číslo telefonní budky.

8 Je možné, že když se Parent ptal, kolik je hodin, nastavil při té příležitosti také čas na radiobudíku.

Krátce po deváté se Suzanne ozvala. Neviděla matku a otčíma od chvíle, kdy ji předešlého večera vysadili před bytem, ani s nimi nemluvila. Řekla Frankovi, aby zůstal, kde je, a zavolala svému příteli Joeu Dorganovi, že se podle Franka v domě něco stalo. Kolem půl desáté vyzvedli Joe a Suzanne Franka u stánku s hamburgery a všichni tři zamířili rovnou na Waverly Drive 3301.

Rosemary často nechávala v autě náhradní sadu domovních klíčů. Opravdu je tam našli a otevřeli si s nimi zadní vchod.⁹ Dorgan navrhl, aby Suzanne zůstala v kuchyni, zatímco se on s Frankem porozhlédnou po domě. Prošli jídelnou, a když dorazili do obývacího pokoje, spatřili Lena.

Ležel na zádech mezi pohovkou a křeslem. Přes hlavu měl položený polštářek, kolem krku omotanou nějakou šňůru a vršek od pyžama měl roztržený, takže mu bylo vidět břicho. Něco mu z něj trčelo.

Ležel zcela nehybně, takže jim bylo okamžitě jasné, že je mrtvý.

Dostali strach, že se Suzanne vydá za nimi a uvidí to, co oni, a tak se vrátili do kuchyně. Joe zvedl sluchátko telefonu v kuchyni, aby zavolal na policii, ale pak dostal strach, že by tím mohl zničit možné důkazy, a tak sluchátko zase položil a řekl Suzanne: „Všechno je v pohodě, pojďme odsud.“ Ale Suzanne bylo jasné, že nic rozhodně v pohodě není. Všimla si nápisu na dveřích ledničky, vyvedeného zřejmě rudou barvou.

Spěšně se vrátili po příjezdové cestě a doběhli ke dvojdomku naproti přes ulici, na adrese Waverly Drive 3308. Dorgan zazvonil na zvonek a za dveřmi někdo odkryl kukátko. Dorgan vyhrkl, že došlo k pobodání a že potřebuje zavolat na policii. Osoba uvnitř ale odmítla otevřít. „My vám na policii zavoláme,“ odbyla ho.

Dispečer losangeleské policie přijal hovor ve 22.26. Volající si stěžoval, že v ulici nějaký výrostek tropí výtržnosti.

Dorgan netušil, zda dotyčná osoba opravdu na policii zavolá, a tak zazvonil ještě u sousedních dveří v čísle 3306. Lékař Merry J. Brigham s manželkou pustili tři mladé lidi dovnitř. Trojice však byla tak rozrušená, že na policii musela zatelefonovat paní Brighamová. Ve 22.35 byl na místo vyslán policejní vůz č. 6A39 uniformované hlídky se strážníky W. C. Rodriguezem a J. C. Toneyem. Dorazil velmi rychle, už za pět či sedm minut.

Suzanne a Frank zůstali u Brighamových a Dorgan se v doprovodu policistů z hollywoodského obvodního oddělení vydal zpátky do domu LaBiancových. Zatímco Toney hlídal zadní vchod, Rodriguez dům obešel. Přední dveře byly zavřené, ale nikoliv zamčené. Rodriguez nahlédl

9 Jelikož se před odemčením nikdo nepokusil dveře otevřít, není známo, zda byly opravdu zamčené.

dovnitř a vzápětí se rozběhl zpátky k autu, aby zavolal posily, nadřízeného a sanitku.

Rodriguez byl u policie teprve čtrnáct měsíců a ten večer to bylo poprvé, co objevil mrtvé tělo.

Do pár minut dorazil sanitní vůz se dvěma záchranáři specializujícími se na gastrointestinální zranění, ovšem v případě Lena už mohli pouze konstatovat smrt. Kromě polštářku, kterého si všimli Frank a Joe, měl ještě přes hlavu přetažený zakrvácený povlak na polštář. Šňůra, kterou měl kolem krku, byla ve skutečnosti kabel vedoucí k masivní stojací lampě. Leno jej měl kolem krku uvázaný tak pevně, že to vypadalo, jako by s ním byl uškrcen. Ruce měl svázané za zády koženým řemínkem. Z břicha mu trčela porcovací vidlička se dvěma hroty a slonovinovou rukojetí. Oběť utrpěla řadu bodných ran v oblasti břicha a krom toho jí pachatel či pachatelé do kůže vyřezali písmena WAR („válka“).

Těsně po příjezdu sanitky dorazila policejní posila v podobě hlídkového vozu č. 6L40, který řídil seržant Edward L. Cline. Cline, který už u policie sloužil šestnáct let, se okamžitě ujal velení. Záchranáři mu vystavili růžový formulář potvrzující, že byla oběť v době jejich příjezdu již po smrti, a chystali se odjet.

Když odcházeli po příjezdové cestě, zavolal na ně Rodriguez, že se mají vrátit. V ložnici objevil Cline další tělo.

Rosemary LaBiancová ležela na podlaze v poloze na břicho, rovnoběžně s postelí a prádelníkem. Pod sebou měla velkou kaluž krve. Na sobě měla krátkou růžovou noční košilku a přes ni přetažené drahé šaty, modré s vodorovným bílým proužkem. Suzanne později vypověděla, že patřily k matčiným nejoblíbenějším.

Noční košili i šaty měla vyhrnuté přes hlavu, takže záda, hýždě a nohy měla nahé. Oběti bylo zasazeno tolik bodných ran, že se je Cline ani nepokusil spočítat. Ruce neměla svázané, ale stejně jako Leno měla přes hlavu přetažený povlak na polštář a kolem krku uvázaný kabel od lampy. Patřil k jedné ze dvou lamp v ložnici. Obě byly převržené. Z toho, jak byl kabel napjatý, a z další kaluže krve, která se nacházela zhruba půl metru od oběti, se dalo usoudit, že se Rosemary zřejmě pokoušela odplazit a při tom obě lampy převrhla.

Záchranáři vyplnili druhé potvrzení o úmrtí, tentokrát na jméno Rosemary LaBiancová. Joe Dorgan to následně musel oznámit Suzanne a Frankovi.

Na třech místech v domě se našly nápisy vyvedené podle všeho krví. Na severní stěně obývacího pokoje, skoro až u stropu, stála nad několika

obrazy tiskacím písmem slova DEATH TO PIGS („smrt prasatům“). Na jižní stěně, nalevo od vchodových dveří a ještě výš než předchozí nápis, stálo jediné slovo: RISE („povstaňte“). V kuchyni na dveřích ledničky byla dvě slova, z nichž první bylo napsáno s chybou: HEALTER SKELTER.

PONDĚLÍ 11. SRPNA 1969

V 0.15 byl případ přidělen oddělení násilné trestné činnosti a vražd. Prvním kriminalistou na místě činu byl seržant Danny Galindo, který dorazil kolem jedné hodiny v noci, poté co strávil předešlou noc ve službě, kdy střežil dům Polanských. Krátce nato se k němu přidal vyšetřovatel K. J. McCauley a několik dalších kriminalistů, zatímco oddíl policistů pod velením Clinea zajišťoval místo činu, aby se tam nedostal nikdo nepvolaný. Stejně jako u vražd na Cielo Drive však reportérům, kteří už se začínali sjíždět, podle všeho nedělalo větší problémy dostat se k interním informacím.

Galindo přízemní rodinný dům pečlivě prohledal. S výjimkou převrácených lamp na místě nenašel žádné známky zápasu. Nic nenasvědčovalo ani loupežnému motivu vražd.

Mezi předměty, které Galindo zanesl do zprávy pro okresního pozůstalostního správce, byly například: pánský zlatý prsten zdobený jednokarátovým diamantem a několika menšími diamanty; dva dámské prsteny, na první pohled drahé, oba položené viditelně na prádelníku v ložnici; náhrdelníky a náramky; fotografické vybavení; pistole, pušky a brokovnice; sbírka mincí; pytlík zbrusu nových pěticentů, které byly nalezeny v kufru Lenova thunderbirdu a jejichž hodnota podstatně převyšovala jejich nominální hodnotu ve výši čtyř set dolarů; peněženka patřící Lenu LaBiancovi nalezená v palubní přihrádce, uvnitř hotovost a kreditní karty; několikery hodinky, z nichž jedny byly drahé stopky, s nimiž se měřívá čas dostihovým koním; a řada dalších předmětů, které by se daly snadno prodat.

Po několika dnech se do domu v doprovodu policistů vrátil Frank Struthers. Jediné chybějící předměty, které dokázal určit, byly matčina peněženka a její náramkové hodinky.

Galindo nenašel žádné známky svědčící o násilném vniknutí. Při ohledání zadních dveří však zjistil, že se dá západka velmi snadno překonat. Jemu samotnému se to povedlo pouze za pomoci proužku fotofilmu.

Vyšetřovatelé učinili řadu dalších zjištění. Porcovací vidlička se slonovinovou rukojetí, kterou měl Leno zabodnutou v břicho, byla součástí sady nalezené v jedné z kuchyňských zásuvek. Ve dřezu byly melounové slupky. Na místě se našly také krevní stříkance, konkrétně v kuchyni a v zadní koupelně. Na podlaze v jídelně byl objeven útržek krví nasáklého papíru s roztřepeným rohem, který naznačoval, že byl možná použit k napsání oněch slov krví.

V mnoha směrech se postup při ohledání místa činu na Waverly Drive 3301 tu noc shodoval s děním ani ne před osmačtyřiceti hodinami na Cielo Drive 10050. Někdy dokonce i se stejným obsazením: kolem třetí hodiny ranní dorazil seržant Joe Granado, aby zajistil krevní stopy.

U krve zajištěné z kuchyňského dřezu nebylo kvůli příliš malému množství možné určit, zda se jedná o krev zvířecí, nebo lidskou, ale u všech ostatních vzorků Ouchterlonyho zkouška potvrdila, že se jedná o krev lidskou. Krev v zadní koupelně i v blízkosti těla Rosemary LaBiancové byla skupiny A, a shodovala se tak s krevní skupinou Rosemary LaBiancové. Všechny ostatní krevní stopy, včetně stop zajištěných ze zmuchlaného útržku papíru a z jednotlivých nápisů, byly skupiny B, kterou měl Leno LaBianca.

Krevní podskupiny tentokrát Granado vůbec neurčil.

Seržanti Harold Dolan a J. Claborn z oddělení daktyloskopických stop Ústavu forenzních věd sejmuli na místě činu celkem pětadvacet otisků prstů. Později se ukázalo, že všechny s výjimkou šesti patří buď Lenovi, Rosemary, nebo Frankovi. Po ohledání míst, kde se žádné daktyloskopické stopy nenašly, ačkoliv by tam z logiky věci být měly, bylo Dolanovi zřejmé, že zde došlo k pokusu otisky setřít. Například na slonovinové rukojeti porcovací vidličky, na chromovém madle dveří lednice či na smaltovaném povrchu dveří samotných se nenašla ani šmouha, a přitom se jednalo o povrchy, kde se daktyloskopické stopy dobře udrží. Při bližším ohledání byly na dveřích lednice zjištěny stopy nasvědčující, že se otisky někdo snažil otřít.

Jakmile policejní fotograf vše zdokumentoval, byla těla obětí pod dohledem zástupce úřadu okresního koronera odvezena. Povlaky na hlavách jim byly ponechány a kabely od lamp byly odstřiženy až u podstavců, aby uzly zůstaly neporušené pro účely kriminalistické expertizy. Zaměstnanec služby odchyту zvířat odvezl tři psy, kteří byli po příjezdu prvních policistů nalezeni v domě.

Na místě zůstaly jednotlivé dílky skládačky. Tentokrát mezi nimi ale vyvstávala alespoň částečná souvislost, a to díky analogiím s předchozím případem vražd:

Oba činy se odehrály v Los Angeles ve státě Kalifornie; stalo se tak dvě noci po sobě; v obou případech šlo o několikanásobnou vraždu; oběti byly zámožní běloši; oběti měly četné bodné rány; vraždy byly spáchány s neobyčejnou brutalitou; chyběl jakýkoliv obvyklý motiv; místa činu nevykazovala známky toho, že by došlo k loupeži nebo k prohledávání prostor v domě; dvě z obětí na Cielo Drive měly kolem krku omotaný provaz, manželé LaBiancovi kabely. A pak tu byly ony nápisy krví.

A přece policie ani ne do čtyřiařiceti hodin dospěla k závěru, že spolu oba případy vražd nijak nesouvisí.

DALŠÍ RITUÁLNÍ VRAŽDY

Manželé z Los Feliz zavraždění:

Zjevná spojitost s pětinasobnou vraždou

Takto křičely v pondělí ráno titulní strany novin. Televizní stanice přerušovaly pravidelný program s mimořádným zpravodajstvím. Milionům obyvatel Los Angeles, kteří si po dálnici cestou do práce pouštěli v autě rádio, připadalo, že se snad nevysílá o ničem jiném.¹⁰

Právě tehdy se začal šířit strach.

Když se objevila zpráva o vraždách na Cielo Drive, byli i známí obětí spíše otřeseni, než aby se sami začali obávat o život – zároveň s oznámením totiž přišla informace, že v souvislosti s vraždami již byl zadržen a obviněn možný pachatel. V době, kdy došlo k dalším vraždám, byl ovšem Garretson v cele předběžného zadržení. Toho pondělí byl propuštěn – stále s tímtež zmateným, vyděšeným výrazem, jako když ho policie „dopadla“ –, načež vypukla panika, která se začala rychle šířit.

Nebyl-li vinen Garretson, muselo to znamenat, že skutečný pachatel je stále na svobodě. A jestli mohlo k vraždám dojít na místech tak vzdálených jako Los Feliz a Bel Air a jestli se oběťmi mohli stát lidé tak rozdílní, jako jsou filmové celebrity a majitel obchodního řetězce s potravinami s manželkou, mohlo se to příště stát kdekoliv a komukoliv.

Někdy se strach dá změřit. V tomto případě máme hned řadu ukazatelů: během pouhých dvou dnů prodal jeden obchod se sportovními potřebami v Beverly Hills na dvě stě stělných zbraní; před vraždami prodával v průměru tři až čtyři za den. Některé soukromé bezpečnostní

10 Některé podrobnosti byly uváděny zkráceně. Z povlaků na polštáře se například podle reportérů staly bílé kápě; nápis SMRT PRASATŮM byl údajně napsán krví na dveře ledničky, i když ve skutečnosti byl nalezen na stěně obývacího pokoje. I tak ale uniklo tolik informací, že kriminalistům znovu zůstalo jen málo klíčových skutečností, které mohli použít při případných vyšetřeních na detektoru lži.

agentury musely zdvojnásobit – a následně dokonce ztrojnásobit – počet zaměstnanců. Hlídací psi, kteří byli předtím k mání za dvě stě dolarů, se rázem nedali pořídit pod patnáct set, a i tak měli chovatelé záhy prázdné kotce. Zámečníci měli najednou až dvoutýdenní dodací lhůty. Došlo k náhlému nárůstu případů náhodné střelby a hlášení podezřelých osob.

Zpráva, že během onoho víkendu došlo v Los Angeles k osmadvaceti vraždám (běžný průměr činil jedna denně), všeobecným obavám nijak neprospěla.

Proslýchalo se, že se Frank Sinatra uchýlil do úkrytu, že se Mia Farrowová odmítá zúčastnit pohřbu své kamarádky Sharon, protože se podle jednoho svého příbuzného bojí, „aby nepřišla na řadu jako další“, že se Tony Bennett „kvůli větší bezpečnosti“ přestěhoval ze svého bungalovu v komplexu Hotelu Beverly Hills do apartmá uvnitř hlavní budovy, že Steve McQueen má teď pod předním sedadlem svého sporťáku schovanou zbraň nebo že si Jerry Lewis nechal v domě nainstalovat poplašné zařízení včetně kamerového systému. Connie Stevensová později připustila, že svůj dům v Beverly Hills proměnila v hotovou pevnost. „Především kvůli vraždě Sharon Tateové a těch ostatních. Všechny nás to vyděsilo k smrti.“

Se strachem přišla i podezíravost. Přátelé se rozkmoťovali, milenci rozcházeli, lidé byli zničehonic vyškrtáváni ze seznamu hostů, rušily se večírky. Vrahem mohl být prakticky kdokoliv.

Nad jižní Kalifornií se rozprostíral oblak strachu, snad ještě těžší a hustší než vsudypřítomný smog. Vznášel se tam i celé nadcházející měsíce. Ještě následující rok v březnu napsal William Kloman pro *Esquire*: „V luxusních sídlech v Bel Air se lidé vyděšeně vrhají k telefonu, kdykoliv se jim na zahradě jen ulomí větev ze stromu.“

POLITICKÉ PRASÁTKO – Gary Hinman

PRASE – Sharon Tateová

SMRT PRASATŮM – Leno LaBianca

Ve všech případech byla slova napsána krví jedné z obětí.

Seržant Buckles tuto skutečnost stále nepovažoval za dostatečně zásadní, aby ji podrobněji prošetřil.

Pitvu manželů LaBiancových provedl soudní lékař David Katsuyama. Ještě předtím však sundal obětem z hlav povlaky od polštářů. Teprve v tu chvíli zjistil, že krom porcovací vidličky v oblasti břicha má Leno LaBianca ještě v krku zapíchnutý nůž.

Jelikož si nikdo z přítomných na místě činu nože nevšiml, stalo se z něj klíčové zjištění pro případná vyšetření na detektoru lži. Kromě něj tu byly ještě dvě další: zpráva o nápisu SMRT PRASATŮM se sice do tisku dostala, ovšem o nápisech POVSTAŇTE a HEALTER SKELTER se kdovíproč už novináři nedozvěděli.

Leno A. LaBianca, bytem na adrese Waverly Drive 3301, běloch, 44 let, 183 cm, 100 kg, hnědé oči, hnědé vlasy..

Leno se narodil v Los Angeles a jeho otec byl zakladatelem společnosti provozující velkoobchod s potravinami. Leno absolvoval Univerzitu jižní Kalifornie a po studiích nastoupil do rodinné firmy. Posléze se stal generálním ředitelem jihokaliifornského řetězce obchodů Gateway Market.

Policie nezjistila, že by Leno měl nějaké nepřátele. Poměrně záhy však odhalila, že i on měl svou odvrácenou tvář. Rodina a přátelé ho popisovali jako klidného, konzervativního člověka, po jeho smrti k jejich ohromení ovšem vyšlo najevo, že byl notorický gambler a vlastnil devět závodních plnokrevníků, z nichž nejlepší byla klisna jménem Kildare Lady. Na závodisti býval prakticky každý dostihový den a v rámci jediného závodu často prosázel až pět set dolarů. Jeho blízcí rovněž netušili, že v době své smrti měl dluhy dosahující zhruba dvou set třiceti tisíc dolarů.

V následujících týdnech se kriminalistům s pozoruhodným úspěchem podařilo rozplést složité klubko Lenových finančních záležitostí. Teorie, že se Leno mohl stát obětí lichvářů, se však zhroutila v okamžiku, kdy policie zjistila, že Rosemary LaBiancová byla sama značně zámožná a měla víc dost prostředků na to, aby Lenovy dluhy zaplatila.

Jeden z Lenových bývalých obchodních partnerů, který byl rovněž italského původu a věděl o Lenově závislosti na hazardu, se policii svěřil s podezřením, že by vraždy mohla mít na svědomí mafie. Připustil, že pro své tvrzení nemá žádné důkazy, kriminalisté však také zjistili, že Leno byl po nějakou dobu členem představenstva jisté hollywoodské banky, která byla podle zpravodajských služeb losangeleské policie i tamního úřadu šerifa financována z „gangsterských peněz“. Nemohli to však dokázat, přestože se několik dalších členů představenstva podařilo obžalovat a následně i usvědčit ze šekových podvodů. Možná souvislost s mafii byla jen jednou z mnoha hypotéz, které bylo nutno prověřit.

Leno měl čistý trestní rejstřík. Rosemary měla v záznamech jeden dopravní přestupek z roku 1957.

Leno po sobě zanechal životní pojistku na sto tisíc dolarů. Tato částka měla být vyplacena rovným dílem Suzanne, Frankovi a třem dětem,

kteře měl Leno z předchozího manželství, v důsledku čehož bylo možné pojistku jako možný motiv vraždy prakticky vyloučit.

Leno LaBianca zemřel v téže domě, ve kterém se narodil: s Rosemary se nastěhovali do jeho rodného domu v listopadu 1968 poté, co jej Leno odkoupil od své matky.

Příčina smrti: mnohočetná bodná poranění. Oběť utrpěla dvanáct bodných ran, plus jí bylo zasazeno dalších čtrnáct ran dvojhroutou porcovací vidličkou, celkem tedy dvacet šest ran, z nichž šest by bylo samo o sobě smrtelných.

Rosemary LaBiancová, bytem na adrese Waverly Drive 3301, běloška, 38 let, 165 cm, 57 kg, hnědé vlasy, hnědé oči...

O svém nejtějším dětství toho pravděpodobně mnoho nevěděla ani Rosemary sama. Podle všeho se narodila v Mexiku rodičům pocházejícím ze Spojených států, ale záhy osiřela nebo ji rodiče opustili. Skončila v sirotčinci v Arizoně, kde vyrůstala až do dvanácti let. Potom ji adoptovali manželé Harmonovi a vzali ji s sebou do Kalifornie. Svého prvního manžela Rosemary potkala koncem čtyřicátých let, ještě jako náctiletá, když pracovala jako servírka v motorestu Brown Derby ve čtvrti Los Feliz. Rozvedli se v roce 1958. Poté pracovala Rosemary jako servírka v restauraci Los Feliz Inn. Právě tehdy poznala Lena a zakrátko se za něj provdala.

Její první manžel se podrobil vyšetření na detektoru lži, na jehož základě policie jeho možnou účast na vraždách vyloučila. Policisté vyslechli někdejší zaměstnavatele, bývalé milence a současné obchodní partnery. Nikdo nedokázal jmenovat jediného člověka, který by Rosemary neměl v lásce.

Podle Ruth Sivickové, s níž Rosemary vlastnila Boutique Carriage, měla zemřelá výborného obchodního ducha. Nejenže si butik vedl velmi dobře, Rosemary navíc s úspěchem investovala do akcií a komodit. Jak úspěšně, to vyšlo najevo až po soudním ověření její poslední vůle: zanechala po sobě jmění v hodnotě dvou milionů a šesti set tisíc dolarů. Dědička kávového impéria Abigail Folgerová, zavražděná na Cielo Drive, neměla v době své smrti majetek ani pětina.

Ruth Sivicková viděla Rosemary naposledy v pátek, když spolu vyrazily nakupovat zboží k prodeji. V sobotu dopoledne jí Rosemary volala, že se chystají k jezeru Isabella, a poprosila Ruth, jestli by se u nich odpoledne nezastavila nakrmit psy. LaBiancovi měli tři psy, a když Ruth kolem šesté dorazila do domu, vítali ji hlasitým štěkotem. Ruth jim nandala

připravené porce z lednice, potom zkontrolovala všechny dveře – byly zamčené – a odešla.

Ze svědectví Ruth Sivickové vyplynulo, že osoba, která otřela otisky z madla lednice, tak učinila až poté, co Sivicková odešla.

Životní pouť Rosemary LaBiancové, která se ze servírky v motorestu vypracovala až na milionářku, ukončila ruka vraha.

Příčina smrti: mnohočetná bodná poranění. Oběť utrpěla celkem jedenačtyřicet bodných ran, z nichž šest by bylo samo o sobě smrtelných.

Všechny bodné rány, které utrpěl Leno LaBianca, byly vyjma jediné vedeny zepředu. U Rosemary LaBiancové bylo šestatřicet z jedenačtyřiceti ran zasazeno do zad a hýždí. Leno neměl žádná poranění svědčící o aktivní obraně, což naznačovalo, že mu pachatel či pachatelé svázali ruce nejspíš ještě před pobodáním. Rosemary měla obranné sečné poranění na levé tváři. Tato rána spolu s nožem v Lenově krku naznačovaly, že byly obětí povlaky od polštářů přetaženy přes hlavu až posléze, možná dokonce až po jejich smrti.

Povlaky patřily LaBiancovým – pachatel nebo pachatelé je stáhli ze dvou polštářů na posteli.

Nůž v Lenově krku byl rovněž LaBiancových; patřil sice do jiné sady než porcovací vidlička, ale shodoval se s dalšími nalezenými v jedné z kuchyňských zásuvek. Rozměry čepele: délka – 12,4 cm; tloušťka – necelých 1,6 mm; šířka v nejširším bodě – 2 cm; šířka v nejužším bodě – 0,9 cm.

Vyšetřovatelé vraždy manželů LaBiancových později ve zprávě o průběhu vyšetřování uvedli: „Nůž vytažený z krku zemřelého byl zřejmě použit při obou vraždách.“

Byla to ovšem pouhá domněnka, jelikož na rozdíl od svého nadřízeného, Thomase Noguchiho, který dohlížel na soudní pitvy obětí z Cielo Drive, soudní lékař Katsuyama bodné rány vůbec nezměřil a kriminalisté, jimž byl případ LaBiancových přidělen, si údaje nevyžádali.

Tato domněnka měla dalekosáhlé důsledky. Byla-li použita jediná zbraň, naznačovalo to, že skutek pravděpodobně spáchal jediný pachatel. Zbraň byla součástí vybavení domu, což znamenalo, že vrah nejspíše dorazil na místo neozbrojen a k rozhodnutí manžele zabít dospěl až nějakou dobu poté, co do domu vstoupil. To pro změnu naznačovalo, že 1) vrah do domu vnikl s loupežným motivem nebo s úmyslem spáchat jiný trestný čin, ale LaBiancovi ho svým návratem domů vyrušili, případně že 2) oběti vraha znaly a důvěřovaly mu natolik, že ho ve dvě hodiny ráno nebo o něco později pustily dovnitř.

Tato jediná drobná domněnka způsobila později velkou řadu potíží.